GYMNÁZIUM
HOSTIVICE

5

Háčko

Autorka obálky časopisu: Nella Vagerová

GHáčko

GYMNÁZIUM HOSTIVICE

5. vydání
2021 - 1. čtvrtletí

Kontakt
casopisgehacko@gmail.com

Šéfredaktor
Michal Králík (VII.A)

Editoři
Dominik Černoch (VII.A)
Terezie Babická (V.A)

Konzultace
Jana Reichelová
Eva Srbová

Redaktoři

Denisa Černochová (VII.A)

Kateřina Dlasková (II.A)

Petr Kloc (VI.A)

Eliška Košanová (V.A)

Anna McMenamin (I.A)

Kristína Ščerbíková (V.A)

Ester Železná (IV.A)

Václav Novák (VII.A)

OBSAH

3 **ÚVODNÍ KOMENTÁŘ REDAKCE**
Kdo jsme?

4 **HUDEBNÍ OKÉNKO**
Skupina The Beatles

6 **HUDEBNÍ OKÉNKO**
Måneskin

8 **VÝZNAMNÁ HISTORICKÁ VÝROČÍ**
1100 let od vraždy Svaté Ludmily

10 **PŘÍBĚHY SLAVNÝCH KNIH**
Maryša - bratři Mrštíkovi

12 **ANKETA KAVÁRNA**
Naše Káva

13 **RECEPTY**
Mrkvová bábovka

14 **HERMÈS JE MYŠLENKA**
S rozhovorem!

16 **HRDINOVÉ PROTEKTORÁTU**
Jaroslav Klikorka

18 **AKTUALITY ZE ŠKOLY**
Co se dějě v ředitelně?

20 **AKTUALITY ZE SVĚTA**
Co se děje ve světě?

22 **AUDIENCE V KABINETU**
Katharina Svitak

24 **HLÁŠKY UČITELŮ**
Rozhodně se zasmějete

25 **AKTUALITY**
Město Hostivice

26 **ROZHOVOR**
František Lutonský

30 **ROZHOVOR**
Tomáš Bednařík

34 **ARCHIVY**
Aneb trochu jiný náhled do minulosti

35 **ZE SVĚTA ZVÍŘAT**
Listovka zelená

36 **HERNÍ OKÉNKO**
Battlefield a další

37 **TIPY NA ZÁŽITKY**
Knihkupectví, výlet na hrad,...

38 **POHLED ZA PLENTU**
Volby do poslanecké sněmovny

Milí čtenáři,

nový školní rok je tu a stejně tak s ním i váš oblíbený časopis GéHáčko! :) Jak už to tak bývá, začátky většinou bývají v něčem nové a my nejsme v tomto případě, samozřejmě, výjimkou. V čem naše novota spočívá, snad ani nemusím uvádět – stačí se prolistovat tímto číslem a věřím, že si hned všimnete. Nenechte se však smást (viz hlášky), neboť jsme vaše oblíbené články ponechali a můžete si je přečíst, jen v jiném kabátu. Pro toto číslo bych, ke skromnosti sobě vlastní, vyzdvihnul článek „Pohled za plentu“, kde se dozvíte, jak probíhaly letošní volby, jak název napovídá, „zevnitř“, články o IKAPu nebo stránku s obsahem, kde nás, konečně, poznáte. Myslím, že tady si extra počtete.

Přeji vám tedy, ať se začtete do, ideálně, všech článků a odnesete si z nich jen to nejlepší!

Michal Králík
Šéfredaktor školního časopisu

https://people.com/music/the-beatles-iconic-abbey-road-photograph-turns-50/

THE BEATLES

KAPELA, KTERÁ UDĚLALA DÍRU DO SVĚTA

Před 58 lety vydali svoje první album a od té doby kralovali celému hudebnímu průmyslu. Pocházejí z Anglie, ale jsou známí po celém světě. Zřejmě už tušíte, že jde o Beatles – nejúspěšnější kapelu v historii.

Brouci

Kapela se formovala od roku 1957 a ten pravý název hledali přibližně rok. Jelikož John Lennon obdivoval americkou popovou skupinu Buddy Holly and the Crickets (Cvrčci), inspiroval se: „Napadlo mě slovo „beetles“ (brouci). Jen tak z legrace jsem trochu změnil pravopis na „beatles“, aby každý věděl, že jsme beatová kapela.“Liverpoolská čtveřice se skládala z Johna Lennona, Paula McCartneyho, George Harrisona a Ringo Starra, který se přidal jako poslední.

Poprvé společně vystoupili v srpnu 1962 na malém koncertu ve vesničce Port Sunlight. Dva měsíce poté vydali úspěšný singl „Love Me Do“ a hned první album „Please, Please Me“ odstartovalo celosvětové šílenství „beatlemánie“. Fanoušci na jejich koncertech tak ječeli, že se kapela vůbec neslyšela. A fanynky dokonce omdlévaly.

Kvůli tomu se Beatles v roce 1967 rozhodli, že už nebudou koncertovat a budou jen vydávat desky. Ale po dvou letech se Paul McCartney chtěl na koncertní podia zase vrátit. Ostatní z kapely tento nápad ale nenadchnul. Kompromisem byl návrh natočit dokumentární film „Let It Be“, ve kterém bude zachyceno zkoušení nových písniček.

https://www.wnyc.org/story/13-songs-beatles-should-have-played-their-final-concert/

Poslední živý koncert The Beatles na střeše v Londýně.

https://www.beatlesbible.com/1967/03/06/recording-mixing-sgt-peppers--lonely-hearts-club-band-2/

Za vším hledej ženu

Rok 1969 byl pro skupinu kritický a definitivně vedl k jejímu rozpadu. Yoko Ono, kontroverzní japonská umělkyně a druhá manželka Johna Lennona, chodila na nahrávání a do jejich tvorby začala zasahovat.

ELIŠKA KOŠANOVÁ, V.A

https://www.pngegg.com/en/png-fyvfk/download

Foto skupiny The Beatles

https://www.csfd.cz/film/394952-the-beatles-ticket-to-ride/prehled/

The Beatles: Ticket to Ride

John Lennon měl v té době další projekty a kapela pro něj už nebyla prioritou. Dalším rušivým elementem byla manželka Paula McCartneyho – Linda Eastmanová – a bubeník Ringo Starr prohlásil, že končí. .

Po čtrnácti dnech se dala kapela zase dohromady, ale už to nikdy nebylo jako dřív. Členové se mezi sebou rozhádali a později vedli závažné spory o peníze. Kapela se oficiálně rozpadla na jaře roku 1970 a členové Beatles už měli rozjeté své sólové kariéry. Jejich poslední koncert se odehrál na střeše studia Apple v Londýně. Kapela dopředu koncert neohlásila, ale i přesto přilákala davy lidí. Poprask, který koncert v okolí vyvolal, musela urovnat až přivolaná policie.

A jak to bylo dál se členy Beatles? John Lennon byl v roce 1980 zastřelen duševně nemocným schizofrenikem a George Harrison zemřel v 58 letech na rakovinu. Paul a Ringo dodnes stále hrají, i když ne spolu.

Nejúspěšnější kapela v historii?

Ačkoli Beatles hráli pouze v letech 1960–1970, vydělali si za roky aktivní tvorby 600 milionů dolarů a Paul McCartney je doposud nejbohatší muzikant v historii. Ve Velké Británii vydali více než 40 různých singlů, alb a desek, které se vyšplhaly na první místo hitparád. Plnohodnotných alb prodali přes čtvrt miliardy. Zajímavostí je, že kytara Johna Lennona byla před šesti lety vydražena za rekordní částku 2,41 milionu dolarů.

Dosah této britské skupiny je celosvětový a nikoho asi nepřekvapí, že The Beatles jsou nejúspěšnější kapelou v historii…

Zajímavost

Člověk by si představil nahrávací studio nebo nějaký tajný, hotelový bar ve tři hodiny ráno. No a ono se to stalo v Disney Worldu. John byl v jednom z tamních hotelů a po telefonu ohlásil konec ostatním. Pak si vzal pero a podepsal dokumenty k ukončení spolupráce a rozdělení práv.

MÅNESKIN

Z pouličních umělců světovým fenoménem

Když se skupině středoškoláků splní jejich hudební sen- takhle by bylo možné nazvat příběh italské rockové skupiny Måneskin, která v květnu vyhrála hudební soutěž Eurovision Song Contest 2021 konanou v nizozemském Rotterdamu. Po vítězství v této soutěži se skupina stala světovým hudebním fenoménem už kvůli jejich rockovým písním zpívaných převážně v příjemné italštině, kvůli jejich extravagantnímu vzhledu a také rebelskému chování. Mezi jejich známé hity, které můžete znát, patří např. Zitti e buoni, I wanna be your slave nebo rockový cover Beggin´ od norské skupiny Madcon. Jaký je však jejich příběh?

zdroj: https://1url.cz/OKC4M

Kapela vznikla v roce 2015 v Římě, když její členové- Damiano David (zpěv), Victoria De Angelis (baskytara), Thomas Raggi (kytara) a Ethan Torchio (bubny) ještě navštěvovali střední školu. Název kapely vymyslela Victoria, která je poloviční Dánkou. V dánštině måneskin znamená v překladu měsíční svit. Kapela nejprve začínala hrát v ulicích v historickém centru Říma, poté několik koncertů odehrála i v Dánsku. V roce 2016 se skupina přihlásila do místní hudební soutěže pro vznikající kapely Pulse, odkud si odnesli první cenu.

V roce 2017 se přihlásili do italské verze soutěže X Factor, ve které zaznamenali obrovský úspěch a celkově tak skončili na vynikajícím druhém místě za vítězem Lorenzem Licitrou. Během soutěže vydali své první EP Chosen, které obsahuje rockové covery písní jiných interpretů a za které získali platinovou desku. V roce 2018 kapela vystupovala v mnoha italských klubech a stala se předskokany americké skupiny Imagine Dragons na jejich koncertě v Miláně. V listopadu kapela vydala svou novou desku s názvem Il ballo della vita, k jejíž propagaci byl natočen dokumentární film s názvem This is Måneskin. Na přelomu let 2019 a 2020 pobývali v Anglii, kde svou hudbu vylepšovali, skládali nové písně a plánovali vydat novou desku. V následujícím roce se zúčastnili populárního soutěžního festivalu Sanremo, kde zvítězili a také přijali nabídku reprezentovat Itálii na Eurovision Song Contest 2021 v nizozemském Rotterdamu. Před účastí na Eurovizi vydali svou druhou plánovanou desku jménem Teatro d´Ira Vol. 1, která je stále velmi úspěšná.

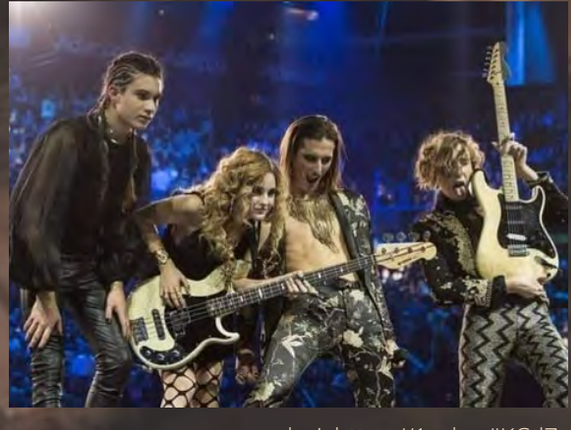

zdroj: https://1url.cz/IKCd7

zdroj: https://1url.cz/cKC4r

PETR KLOC, VI.A

Måneskin vystoupili na Eurovizi 22. května se svou rockovou písní „Zitti e buoni“. Získali 524 bodů a stali se tak vítězi 65. ročníku této soutěže. Naposledy rocková píseň vyhrála v roce 2006, kdy s ní vyhrála finská kapela Lordi (Hard Rock Hallelujah). Zpěvák Damiano David při předávání ceny řekl památeční větu: „We just want to say to the whole Europe, to the whole world, rock n´ roll never dies!“ V překladu: „Jen chceme říct celé Evropě a celému světu, rock n´ roll nikdy neumírá!“ Den po vítězství byl Damiano křivě obviněn z užití drog při přímém přenosu finálového kola. Kameraman totiž zachytil záběry, na kterých se zpěvák těsně nadklání nad stolem, což vypadalo jako, kdyby šňupal kokain. Damiano se ale nedal a nechal si dobrovolně provést test na drogy a také tvrdil, že se jen podíval na rozbitou skleničku, kterou omylem rozbil kytarista Thomas. Test na drogy byl negativní. Zanedlouho se ale objevilo další obvinění a to tentokrát z plagiátorství. Začátek jejich soutěžní písně se totiž velice podobá písni „You want it, you´ve got it“ od nizozemské rockové skupiny The Vendettas z roku 1994. Ještě před soutěží se spekulovalo o podobnosti refrénu jejich písně s písní „F.D.T.“ od zpěváka Anthonyho Laszla.

zdroj: https://1url.cz/bKC4d

Musíme doufat, že se na tuto partu nezapomene stejně jako na jiné vítěze Eurovize a jejich sláva bude čím dál tím více růst. Kdo ví? Třeba i vy si na střední škole vytvoříte vlastní kapelu a stanete se fenoménem, stejně jako Maneskin.

zdroj: https://1url.cz/GKC4C

Píseň „Zitti e buoni“ se stala velmi populární po celém světě a dosáhla předních míst také na žebříčcích hitparád několika zemí. Velkou prodejnost zaznamenala i jejich poslední deska. Jejich nejnovější hit zpívaný v angličtině„I wanna be your slave“ je také velmi oblíbený a hlavně velmi chytlavý. Nedlouho po vydání písně vznikla i jiná verze této skladby, která je nazpívaná s americkým punk rockovým zpěvákem Iggym Popem. Do jejich repertoáru patří ale také rockové covery písní např. od Billie Eilish, The Killers nebo výše zmiňovaného Iggyho Popa. Po Eurovizi kapela vyrazila na úspěšné turné po Evropě. 13. července dokonce vystoupili v České republice na známém festivalu Rock for people hope v Hradci Králové. Jejich koncert byl podle diváků velice úspěšný a nezapomenutelný. Maneskin se tak i u nás těší velké oblíbenosti.

Po naskenování tohoto qr kódu si můžete v aplikaci Spotify pustit playlist s několika velmi známými písněmi od Maneskin. V tomto playlistu najdete i novinku Mammamia. Přeji příjemný poslech!

zdroj: https://1url.cz/cKC4r

PETR KLOC, VI.A

1100 let od vraždy svaté Ludmily

Jakou osobnost si představíte pod pojmem první česká světice? Určitě si vybavíte svatou Ludmilu, jednu z nejznámějších žen v české historii a babičku patrona české země svatého Václava. Poznatky o jejím životě bohužel známe jen z legend, ale i přesto její příběh známe z hodin dějepisu. 15. září bylo výročí 1100 let od jejího úmrtí, kdy byla nemilosrdně zavražděna v hradišti na Tetíně u Berouna. Proč ale byla tak významná? To se dočtete v tomto článku.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Svat%C3%A1_Ludmila

O Svaté Ludmile víme, že se narodila kolem roku 860. O jejím původu ale toho zas tak moc nevíme. Pravděpodobně byla dcerou pšovského knížete Slavibora, který pocházel ze Pšova*. Ludmila ale také mohla pocházet z Lužice. Zajímavostí je, že ve svém mládí byla vychovávána jako pohanka, která přinášela oběti slovanským bohům. Ve svých 14-15 letech byla provdána za prvního historicky doloženého přemyslovského knížete Bořivoje I., se kterým později měla 6 dětí- 2 syny (Spytihněv a Vratislav), a 4 dcery. Bořivoj a Ludmila se tak stali hlavními předky českých panovníků. Oba poté z pragmatických důvodů přijali křesťanství přímo od slovanského věrozvěsta a arcibiskupa Metoděje na Velké Moravě. O Ludmile se však neví, kdy a kde byla pokřtěna, protože její manžel byl pokřtěn dřív než ona. Přijetí křesťanství pomohlo tak Přemyslovcům získat moc a důležitou politickou převahu nad dalšími rody v Čechách a pomohli tak šířit křesťanství v jejich zemi. Ludmila byla velice milosrdná, laskavá, spravedlivá a hlavně velmi pobožná žena. Po smrti Bořivoje na knížecí stolec usedá nejstarší syn Spytihněv (vládl 894-915). Ludmila ale nezůstává jako vdova v ústraní a do vlády se také zapojuje.

„Ve svém mládí byla vychovávána jako pohanka, která přinášela oběti slovanským bohům.“

https://zena-in.cz/clanek/drahomira-knezna-se-spatnou-povesti

*Pšov- starý název pro město Mělník

https://www.ceskatelevize.cz/porady/10123417216-svetci-a-svedci/207562211000009-svata-ludmila/

Po smrti jejího syna Spytihněva začíná vládnout její druhý syn Vratislav I. (vládl 915-921), který se oženil s Drahomírou, která pocházela ze slovanského knížecího rodu Stodoranů. S ním měla 7 dětí, z nichž nejznámější je kníže Václav a Boleslav I. Když ale poté Vratislav zemřel, neměl kdo vládnout. Zemští velmožové se rozhodli svěřit regentskou vládu v zemi Drahomíře a výchovu budoucích knížat Václava a Boleslava právě jejich babičce Ludmile. Kvůli tomu se mezi Drahomírou a Ludmilou vytvářejí spory o výchovu a také o politickou moc. Drahomíra na svou tchýni žárlila kvůli oblibě u dětí a u lidu. Ludmila se proto potom stáhne na své sídlo v Tetíně. Z 15. na 16. září roku 921 na hradiště v Tetíně přicházejí vikinští nájemní vrazi Tunna a Gomon, které s největší pravděpodobností najala Drahomíra proti své tchýni. Zde Ludmilu uškrtili jejím vlastním závojem. Udělali to proto, aby neprolili její krev, čímž by se stala poté mučednicí a to přece Drahomíra nechtěla. Šála se později stává jejím atributem.* Ludmila byla po své smrti pohřbena u hradní zdi. Podle legend se u jejího hrobu stávaly zázraky.

https://www.idnes.cz/praha/zpravy/knezna-ludmila-babicka-svateho-vaclava-vrazda-vyroci.A160915_2273220_praha-zpravy_nub

Na místě vraždy poté Drahomíra nechala postavit chrám zasvěcený sv. Michalovi (dnes kostel sv. Jana Nepomuckého), aby se zázraky spojené s tímto místem nepřipisovaly Ludmile, ale jinému světci. Po dobře vykonané nájemné vraždě vrazi dostali svou slíbenou odměnu, ale Drahomíra se jich stejně musela zbavit. Gomona a jeho rodinu nechala zavraždit a Tunna musel zemi opustit. Kníže Václav poté, co převzal vládu, svou matku vyhnal. Později se ale směla vrátit, ale neměla mít žádný podíl na jeho moci.

Ostatky své babičky poté nechal z Tetína odvézt do baziliky sv. Jiří na Pražském hradě. Tímto se tak stala světicí. Ludmila byla oficiálně prohlášena za svatou ale až v roce 1143 papežským legátem v Praze.

Kult svaté Ludmily byl velmi poté rozšířen po celé zemi, ale i v zahraničí. Několik míst zasvěcených svaté Ludmile najdeme například v Rusku, Německu, USA, Polsku, na Ukrajině, na Slovensku nebo dokonce i v Austrálii. Jedná se tak o kostely, sochy nebo křesťanské školy. Svatá Ludmila se stala patronkou Čech, babiček, vychovatelů, vinařů nebo matek. Nejčastěji bývá zobrazována jako starší žena se šátkem omotaným kolem hlavy. Je významná tím, jak přirozeně naplňovala svou úlohu ženy a vychovatelky v rodině v době středověku. Se svým vnukem Václavem se stává také symbolem české státnosti.

https://www.blesk.cz/clanek/regiony-praha-praha-zpravy/690366/takhle-vypadala-svata-ludmila-vedci-po-1100-letech-zrekonstruovali-jeji-oblicej-co-odhalili.html

Tip na výlet: Tetín
Tetín je obec vzdálená asi tak 2 km od města Beroun. Je významná také tím, že v letech 1527-1533 zde pobýval slavný český kronikář a spisovatel Václav Hájek z Libočan, který zde dokonce tvořil své nejznámější dílo- Kroniku českou. V Tetíně se nacházejí tři kostely, zámek, muzeum, vodopád, skály a hradiště se zříceninou hradu, kde se nachází i nádherná vyhlídka na řeku Berounku. Doporučuji navštívit!

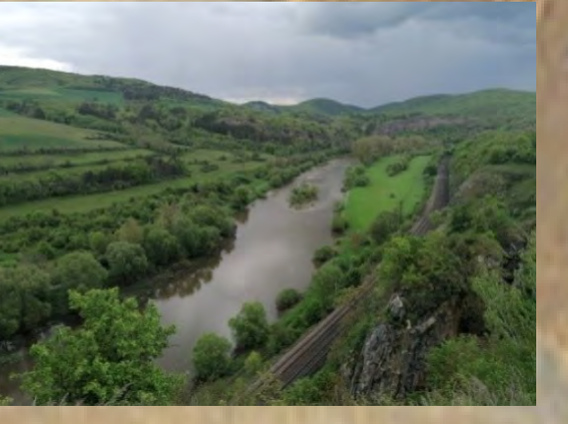

PETR KLOC, VI.A

*Atribut- nástroj mučednické smrti světce

PŘÍBĚHY SLAVNÝCH KNIH

Bratři Mrštíkovi Maryša

Kristína Ščerbíková, V.A

https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/2312431-narodni-divadlo-naslo-je-denactou-marysu-je-vzpurna-punkerka

Víc jak století staré, ale stejně nesmrtelné drama, to je Maryša od autorské dvojice Alois a Vilém Mrštíkové. Tahle tragédie je už dlouhá léta součástí maturitní četby a pořád neztratila na popularitě.

Bratři Mrštíkové

Bratři Alois a Vilém se narodili ve vesnici Jimramov na Českomoravské vrchovině. Pocházeli z rodiny obuvníka Aloise Mrštíka a jeho manželky Františky. Bratři mají ještě další dva sourozence, Norberta a Františka, přičemž Alois je nejstarší a Vilém následuje hned po něm. Celá rodina Mrštíků se roku 1875 přestěhovala do Brna, kde se bratrům dostalo řádného vzdělání. Alois byl povoláním učitel, Vilém začal (ale nedokončil) práva, Norbert byl překladatel z ruštiny a polštiny a František vystudoval farmacii.

Alois hned po dostudování vystřídal několik škol. Nakonec však dostal místo učitele v Divákách u Hustopeče, kde se usadil, a dokonce i oženil. Jeho bratr Vilém však měl trochu složitější život. Práva nedostudoval pro své umělecké sklony a kvůli zhoršujícímu se zdravotnímu stavu se přestěhoval za bratrem do Diváků.

Bratrská láska ke včelám

Oba bratři a pak i jejich táta sdíleli lásku ke včelaření. Vilém vlastnil dokonce až devadesát včelstev, o které se po jeho smrti staral bratr a otec. Vilém byl taktéž autorem několika včelařských inovací. Jeho model vylepšeného úlu je k vidění v památníku Viléma Mrštíka u Diváků.

Tragická smrt Viléma

Mladší bratr měl už dlouhá léta veliké problémy s psychickými nemocemi. Poslední léta svého života trpěl depresemi a paranoií. Měl pocit, že ho sousedé z vesnice sledují. Pár měsíců před svou smrtí se velice trápil, měl záchvaty melancholie a depresí. Své stonání ukončil v březnu roku 1912, kdy si vedle svých úlů podřízl hrdlo a probodl srdce.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Brat%C5%99i_Mr%C5%A1t%C3%ADkov%C3%A9

Maryša

Maryša byla Aloisem a Vilémem Mrštíkovými napsána roku 1894 a je to jejich nejznámější dílo. Drama je jedno z předních děl českého realismu. Děj se odehrává na moravské vesnici a celé drama je napsané směsí slováckého a hanáckého dialektu. Autoři při vzniku hry vycházeli ze života Marie Horákové, která se provdala za Felixe Turka, o patnáct let staršího vdovce se třemi dětmi.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Brat%C5%99i_Mr%C5%A1t%C3%ADkov%C3%A9

ediný, a vskutku zásadní rozdíl je, že Marie svého manžela neotrávila, ale strávila s ním skoro 40 let šťastného života. Na hrobě Marie a Felixe je napsáno: „Napsáno drama, prožito větší.“ Další zajímavostí je, že Alois Mrštík chtěl dílo původně napsat jako román, ale jeho bratr mu to rozmluvil a rozhodli se pro drama.

Dvacetiletá Maryša je zamilovaná do chudého rekruta Francka, který ale musí odejít do války. I když se silně brání, je donucena vdát se za bohatého mlynáře Vávru. Vávra je vdovec, který má tři děti a říká se, že svoji nebohou ženu bil (možná ji i zabil). Po vesnici dokonce kolují pomluvy, že pije a že se topí v dluzích. Maryša se za něj vdát nechce, ale nakonec k sňatku i přes slzy a prosby svolí. O dva roky později si její otec Lízal uvědomí, jakou chybu udělal. Vidí, že Vávra opravdu jenom sedí v hospodě, a dokonce se od Lízala ještě snaží vymáhat věno, aby měl čím splatit dluhy. Mezitím přichází Francek z války a snaží se donutit Maryšu, aby s ním utekla. Ona ale odmítne, protože ví, jak veliká potupa by to byla.

Nakonec Maryša, z nenávisti k manželovi, otráví kafe arsenikem a Vávru tím zavraždí. Zde padne i slavný dialog: „Ta káva je nějaká ztuchlá, od koho je?“ – „Od Žida.“ – „A proč ne ze spolku?“ – „Měli zavříno.“

Mně připadala na celém díle nejúžasnější, ale snad i nejkrutější, jeho syrovost. Bylo v něm jasně ukázáno, že žena na venkově neměla skoro žádný hlas, co se týče vdavků, a že musela poslechnout rodiče. Někdy se z toho možná i něco zdárného povedlo, ale někdy se z toho stala tragédie, jakou je Maryša.

Dnes je Maryša jednou z nejoblíbenějších děl Národního divadla v Praze, a dokonce je i překládaná a hraná v zahraničí. Dnešní divadelní režiséři ji hodně modernizují, jelikož by český realismus nepochopil asi každý, ale drama si svůj nečekaný a smutný konec pořád zachovává.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Mary%C5%A1a

Anketa kavárna

Ester Železná, IV.A

Milí čtenáři, jak už všichni víte, rychle se blížíme k velmi chladným zimním měsícům. To nepochybně znamená, že ti z nás, kteří nechodí na obědy do jídelny, mají celkem limitovaný výběr míst, kde si dát teplé jídlo.

Proto jsme si pro Vás připravili jedinečnou nabídku s kavárnou Naše káva. Když oskenujete QR kód na této stránce, budete přesměrováni na formulář, v němž budete moct rozhodnout, jaké jídlo byste si rádi dali právě v kavárně – ať už to je teplá panini, zapečený toust anebo jiný rychlý, lahodný pokrm. Volba je na Vás!

https://m.facebook.com/Na%C5%A1e-k%C3%A1va-414640149067641/

Mrkvová bábovka

Bábovky zná snad každý. Jednoduchý koláč, ideální ke kávě, když přijde návštěva. Dají se udělat na nespočetně mnoho způsobů a neznám člověka, který by je neměl rád. Dovolte mi teda představit vám jeden z mých nejoblíbenějších způsobů, jak klasickou bábovku upéct trochu neklasicky.

INGREDIENCE:

- 350 gramů nastrouhané mrkve
- 180 gramů polohrubé mouky
- 3 dcl šlehačky (nevyšlehané)
- 4 polévkové lžíce oleje
- 1 kypřící prášek do pečiva
- 1 vanilkový cukr
- 2 vejce

1

Jako první si najemno nastrouháme mrkev.

2

Následně přidáme ostatní ingredience.

3

Dále si těsto přelijeme do vymaštěné formy a rovnoměrně ho rozprostřeme.

Pečeme hodinu v předehřáté troubě na 180 stupňů. Po vychlazení bábovku opatrně překlopíme na talíř a můžeme podávat.

KRISTÍNA ŠČERBÍKOVÁ, V.A

Hermès je myšlenka

Ester Železná, IV.A

Když se řekne slovo Hermès, mnohým z nás se automaticky vybaví neuvěřitelně luxusní a high – end módní korporace. Ráda bych však zdůraznila, že tato společnost byla založena již v roce 1837 Thierry Hermésem a její hlavní činností bylo zpracování kůže, zejména postrojů a sedel pro koně. Postupem času se však díky kvalitnímu řemeslnému umu a kreativitě rodiny Hermés vypracovala na jednu z top módních globálních značek té nevyšší úrovně zpracování, kvality materiálů a vysokého designu. Za každou těžkou a perfektní prací je ale i nespočet lidí, kteří zasvětili život své vášni – přinášet světu své nápady.

Díky osobnímu pozvání ředitelky pražské pobočky Hermés jsem měla jedinečnou možnost zažít debatu s těmi nejpovolanějšími – s šéfredaktorem časopisu Le monde d´Hermès Oliverem Wickerem a jeho hostující editorkou Pauline Bayle, režisérkou a herečkou.

Večer mě nadchl. Nikdy jsem se necítila tak vítána v cizím prostředí jako zde. Atmosféra byla útulná, přátelská a velmi upřímná. Místy jsme se všichni smáli, chvílemi jsme zvážněli, chvílemi jsme naslouchali. Nepochybně byla vidět neskutečná píle, kterou musí mít každý v prestižním týmu editorů, grafiků a umělců, kteří stojí za precizností každého čísla. Jedním slovem bych celý zážitek (a že to byl zážitek s obřím Z) označila za inspirující.

Samotný Le monde d'Hermès vychází v rámci promování kolekce Hermès na daný rok, a to jen jednou za půl roku. Čísla jsou rozdělena do dvou kategorií – Spring – Summer a Autumn – Winter, a panuje zde velká kreativní svoboda. Tématem letošního vydání bylo Homérovo veledílo Odyssea. Návrat zpět domů po divokých dobrodružstvích je podle mě velmi neprozkoumané téma, protože je vcelku zastrašující. Už máte vytvořený jakýsi konflikt, který vyvrcholil a skončil. Co teď? Odysseův návrat je alegorie a metafora v jednom – jako bývalý voják Trojské války se musí zbavit všech svých strastí a zážitků z války a stát se opět normálním člověkem. Ti z vás, kteří toto dílo znají, vědí, že na konci svého putování je hrdina úplně nahý a nemá peníze, jídlo ani posádku. Prošel metamorfózou a smířil se se svou lidskostí. I o to se snažil tým Le monde – přiblížit čtenáři lehkost bytí a ukázat krásu žití.

Na další straně si můžete přečíst krátký rozhovor s Pauline, brilantní režisérkou, herečkou a ženou s citem pro umění. Rozhovor je v angličtině, ale pokud si budete chtít přečíst i českou verzi, stačí oskenovat QR kód na konci stránky.

Butik v Pařížské ulici, kde se konala debata

https://forbes.cz/birkinky-se-vraceji-hermes-znovu-otevira-butik-v-parizske/

Hermès původně vyráběl sedla a řemena pro koně

https://www.worthpoint.com/worthopedia/vintage--authentic-hermes-saddle-ad-134873964

Ikonické oranžové krabičky Hermès

https://www.townandcountrymag.com/style/fashion-trends/news/a2563/things-you-didnt-know-about-hermes/

Olivier Wicker

https://pbs.twimg.com/profile_images/856192887176015875/6AU9FMUU_400x400.jpg - Olivier Wicker

What does the word Hermès mean to you?

Well to be honest, if you just say Hermès I will probably think of the god of messengers and travelers rather than the House of Hermès. This god is a very important one, as he is the son of Zeus, and he's very quick and cunning. He goes from the gods to the human beings to bring good and bad news. He really is a great god!

What was your initial reaction to being asked to be a guest editor?

It was very special because the first Covid lock-down had just started, and it just felt so wonderful to see this new adventure happening despite Covid and everything. I felt so gifted that the fate brought this offer to me: I had never worked on an editorial format before, and the deal included suggesting a completely new format for the magazine. It was a real carte blanche and I felt very lucky to be offered one such like that.

The Odyssey is a work of art. What part of Odysseus's journey do you relate to the most?

I relate to Odysseus's quest to understand who he is to be able to be recognized by the one he loves and hasn't seen for so long. I'm particularly touched by the moment where he arrives at the Phaeacian shores: a huge storm took everything he had left, and he gets to the beach completely naked with nothing, no boat, no friends, no weapons. He is so vulnerable and has nothing but his mind and his talent to persuade people in order to find help. I love the fact that Odysseus must be a newborn again to succeed and go back to Ithaka. The scene just after he gets to the shore, when he meets the princess Nausicaa and ask her to help him, is truly wonderful.

Pauline Bayle

https://www.opera-online.com/en/i tems/personnalities/pauline-bayle -Pauline Bayle

What would you say to someone who is completely unfamiliar with the idea of Hermès?

Hermès is unique. It's a culture, a way of life where beautiful and practical are on the exact same level and feed one another. Hermes invents and creates objects that will last forever because they have been made with such ingenuity, shrewdness and such ancient savoir faire that it gives them the power to go through time and become more beautiful as they change. Whatever Hermès creates, objects, clothes, bags, wallets, ties, etc. you will always find the same spirit of cunning, facetiae, and savoir-faire.

What brings you the greatest joy in life?

When I feel that what I do means something to me and the people around me. Finding a purpose and a meaning to existence is truly the most important thing to me, and when that happens, it feels immensely joyful.

Letošní vydání Podzim-Zima

https://www.instagram.com/p/CT9wPnRo0uc/?utm_source=ig_web_copy_link

HRDINOVÉ PROTEKTORÁTU JAROSLAV KLIKORKA

PETR KLOC, VI.A

Na den 27. května v příštím roce připadá výročí 80 let od nejúspěšnější odbojové akce 2. světové války- atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, který spáchali odbojáři z výsadku Anthropoid Jozef Gabčík a Jan Kubiš. V této nové rubrice Hrdinové Protektorátu bych vás rád seznámil s osudy odbojářů, kteří za svobodu obětovali své životy a vzepřeli se tak krutému nacistickému režimu. Jedním z těchto odbojářů byl i Jaroslav Klikorka, strýc mé prababičky, který za svobodu zaplatil svým životem.

Jaroslav Klikorka se narodil 14. prosince roku 1907. Jak jsem již zmínil, byl strýcem mé prababičky Boženy Zudové-roz. Kolské. Byl to bratr její maminky Marie Kolské a pocházel ze 4 sourozenců. Vyučil se obuvníkem a toto povolání také krátce vykonával. Měl rád sport a byl vášnivým fotbalistou. Žil v Kladně a zde pracoval jako dělník v ocelárnách Poldi. Podle vyprávění mé prababičky byl Jaroslav velice hodný, pracovitý, obětavý a vytížený muž. Její mamince dokonce pomáhal dostavět jejich dům. Prababička se narodila v roce 1936. V době Protektorátu jí bylo 4-5 let. Jaroslav ji měl moc rád, a proto jí v ocelárně vyrobil brusle s dvojitým ostřím. Poté jí v zimě na zamrzlém rybníce učil bruslit, protože její rodiče na to moc času neměli. Byl předsedou dělnického tělovýchovného klubu Romain Rolland, který byl později přejmenován na SK Letná Kladno. Zde využil svého původního povolání a hráčům sám opravoval obuv. Poté byla činnost klubu přerušena a dostala se do ilegality. Po celou dobu svého života zůstal Jaroslav svobodný. V roce 1939 vstoupil do KSČ.

V letech 1939-1941 byl členem a také hlavní spojkou okresního ilegálního vedení KSČ v Kladně a později také krajského vedení. Skupina předávala tajné informace z Kladna do Prahy, rozdávala protinacistické ilegální letáky, noviny a další tiskoviny, které vyzývaly k odporu proti okupantům. Odbojáři také organizovali a realizovali sabotážní akce v průmyslových podnicích a dolech. Například v Poldině huti, kde se vyráběly hřídele pro německá letadla, je dělníci sabotovali tím, že do nich vyvrtávali otvory, do kterých později nalili olovo. Jaroslav se tajně setkával s odbojáři na různých místech- např. v lese mezi Rozdělovem a Švermovem, v Podkozí, u jenečského hřbitova, v restauraci na Letné v Kladně, v hostinci U Rozvědčíka v Nezabudicích nebo v Unhošti. Setkával se například s tajemníkem Ladislavem Ševčíkem a Brunclíkem z ÚV KSČ. Mezi další členy organizace patřil i Václav Burgr, Rudolf Knotek, Josef Černohorský, Rudolf Mrázek nebo Antonín Kymlička. Jeho nejbližším spolupracovníkem byl zámečník Josef Lalák*. V té době Jaroslav opravoval znovu obuv, aby mohl stranu financovat. O jeho odbojové činnosti věděla celá rodina. Jaroslavova sestra Jarmila Kopecká dávala tajně vězňům, kteří stavěli na Kladně silnice, do kapes maso nebo paštiku. I za toto by mohla dostat velký trest, kdyby ji někdo z kolemjdoucích udal.

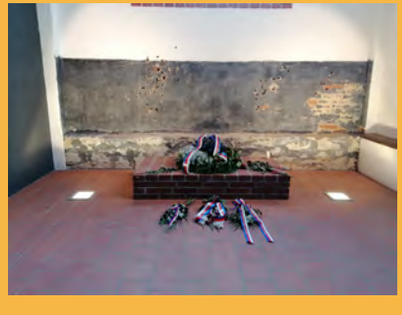

Pietní místo jízdárny ruzyňských kasáren

V červnu roku 1941 jeden z členů skupiny své spolupracovníky zradil a poté na jedné z jejich schůzek v lese byli všichni zatčeni příslušníky gestapa, kteří byli převlečeni za myslivce. Jaroslav a ostatní odbojáři byli poté odvezeni do budovy kladenského gestapa, kde byli podrobeni krutému, velmi bolestivému a brutálnímu mučení. Mučeným vězňům například do ran byla sypána sůl nebo nalévána kyselina, bili je nebo dokonce řezali noži. Jaroslav byl poté odvezen do Pečkova paláce v Praze, kde se nacházelo hlavní sídlo gestapa. Zde byl opět mučen. I přesto žádné tajné informace neprozradil a nikoho neudal. Po nástupu Reinharda Heydricha do úřadu zastupujícího říšského protektora byl postaven před stanný soud a byl odsouzen k trestu smrti. Jaroslav Klikorka byl popraven zastřelením 3. října 1941 v Praze-Ruzyni. V tu dobu mu bylo skoro 34 let.

Po několika dnech si musela Jaroslavova setra Marie vyzvednout na kladenském gestapu jeho zakrvácené oblečení. Rodina byla poté pod soupisem gestapa, což znamenalo, že kdyby prováděli odbojovou činnost, byla by celá rodina buď popravena, nebo deportována do koncentračních táborů. Dnes Jaroslavovo jméno nese kladenská ulice Klikorkova a jeho jméno je vytesáno na pomníku obětem období nacistické okupace na náměstí Karla Kindla na Kladně a na pietním místě jízdáren ruzyňských kasáren. Letos 3. října uběhlo 80 let od jeho smrti

Tímto článkem a také i celou rubrikou bych chtěl uctít památku Jaroslava Klikorky, ale také všech odbojářů a obětí krutého nacistického režimu. Musíme mít na paměti, že se tyto hrůzy už nikdy nesmí opakovat.

Pomník obětem období nacistické okupace na náměstí Karla Kindla na Kladně

Pomník obětem období nacistické okupace na náměstí Karla Kindla na Kladně

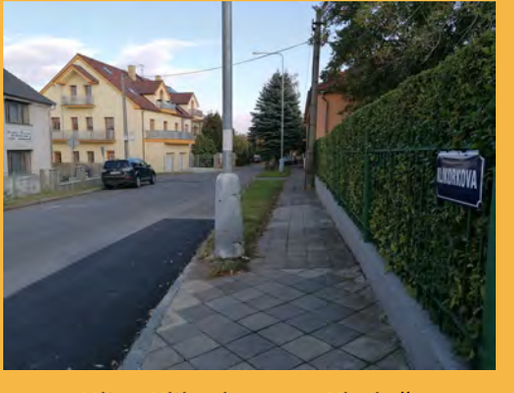

Ulice Klikorkova na Kladně

Ulice Klikorkova na Kladně

* Josef Lalák- (nar. 18.10. 1912) zámečník, člen klubu SK Letná Kladno, dělník pražsko-železářské společnosti v Kladně a blízký spolupracovník Jaroslava Klikorky, 3. 10. 1941 také popraven v Praze-Ruzyni, po něm je dnes pojmenovaná kladenská ulice Lalákova

AKTUALITY ZE ŠKOLY

ANNA MCMENAMIN I.A

PŘEDNÁŠKA S PANEM ANDOREM ŠÁNDOREM

Andor Šándor je český voják ve výslužbě a armádní generál v záloze. Byl šéfem vojenské rozvědky a bezpečnostní poradce. Andor Šándor například zajišťoval českou účast vojáků v Afgánistánu a pomáhal i se zvládáním koronavirové pandemie. Přednáška byla zaměřena na bezpečnost ve škole, mezinárodní politiku a současnou situaci v Afghánistánu.

VÝLET DO FRANTIŠKOVÝCH LÁZNÍ A SOOSU

4.A se dne 14.10. vydala na výlet do Františkových Lázní a do Soosu. Během celodenního výletu studenti navštívili místní muzeum, známé minerální prameny a nezapomněli ani na místí faunu a krmení koz. 4.A se výlet líbil a doufají, že zažijí jestě nějaký další zajímavý výlet.

TAJEMSTVÍ ŘEDITELNY?

15.září zaznělo ve školním rozhlase, že se studenti, kteří nenosí přezůvky, mají dostavit do ředitelny se svými mobilními telefony. Co se odehrálo v ředitelně nikdo neví. Že by nějaké tajemství?

AKTUALITY ZE ŠKOLY

ANNA MCMENAMIN I.A
ELIŠKA KOŠANOVÁ, V.A

NOVÉ MIKROSKOPY

Do laboratorní učebny byly zakoupeny nové mikroskopy, které budou určitě velmi hodnotnou pomůckou při hodinách přírodopisu i v dalších přírodně zaměřených předmětech

ŽIVÁ SLEPICE A HOLUBIČKA V HODINĚ PŘÍRODOPISU

Paní profesorka Červinková do hodiny přírodopisu v 3.A přinesla živou slepici a holubičku, aby názorně ukázala studentům anatomii ptáků.

VÝLET DO MUZEA T. G. MASARYKA

Třída I.A jela 6.10. do muzea T.G. Masaryka. V muzeu si studenti prohlédli expozici o prvním československém prezidentovi T.G. Masarykovi a o historických událostech spojených s jeho osobou.

NÁVŠTĚVA FRANCOUZSKÉHO INSTITUTU

Francouzštináři z kvinty a sexty se ve středu 13. 10. vydali do Francouzského institutu v Praze. Den jsme začali procházkou po centru Prahy a poté jsme v kině francouzského institutu zhlédli film Fièvres (v překladu „Horečky“).

Denisa Černochová,
VII.A

AKTUALITY

Dne 1.9.2021 skončila, dvě desítky let trvající, přítomnost armády USA v Afghánistánu. Spojené státy podnikly invazi do Afghánistánu před dvaceti roky v reakci na teroristické útoky na území USA z 11. září 2001. Během ofenzívy se jim podařilo v krátké době svrhnout islamistické hnutí Tálibán. Nyní, po stažení amerických vojáků, Tálibán Afghánistán znovu obsadil během několika týdnů a po dvaceti letech mu znovu vládne. O týden později byl úřadujícím afghánským premiérem jmenován Muhammad Hasan Achund.

Severní Korea 13.9.2021 oznámila, že o víkendu úspěšně otestovala novou řízenou střelu s plochou dráhou letu dlouhého doletu. Podle severokorejské tiskové agentury KCNA střely při zkouškách o víkendu doletěly do vzdálenosti 1500 kilometrů, zasáhly cíle a následně spadly do severokorejských teritoriálních vod.

Zemětřesení o síle 6,0 stupňů Richterovy stupnice si ve čtvrtek 16.9.2021 v jihozápadní čínské provincii S'-čchuan vyžádalo nejméně dva mrtvé a desítky zraněných. Informovala o tom agentura AP.

Čína 19.9.2021 tvrdě reagovala na nový americko-britsko-australský pakt Aukus. V čínském listu Global Times se objevilo varování experta, že by se kvůli tomu mohla stát Austrálie i terčem čínského jaderného útoku. Důvodem je, že Austrálie získá v rámci paktu jaderné ponorky. Peking se obává, že by mohly nést i britské a americké jaderné rakety, i když to Austrálie popírá.

V neděli 19.9.2021 došlo k erupci sopky Cumbre na španělském ostrově La Palma na Kanárských ostrovech. Evakuováno bylo více než 5000 lidí. Oběti ani zranění nejsou hlášeni.

Australský stát Victoria zasáhlo ve středu 22.9.2021 silné zemětřesení. Podle australské geologické služby dosáhlo síly šesti stupňů. Varování před tsunami úřady nevydaly.

Ve středu 22.9.2021 zmizel z obrazovky radarů ruský letoun An-26KPA. Pozemní kontrola nedokázala navázat spojení s posádkou. Okamžitě byla zahájena pátrací akce, ale kvůli špatnému počasí byl zřícený letoun objeven až ve čtvrtek u Chabarovsku. Všech šest členů posádky letounu An-26KPA zahynulo.

Jen o dva dny později, 24.9.2021, došlo k další havárii. Trosky vrtulníku Kamov Ka-27, s jehož posádkou bylo ve čtvrtek přerušeno spojení na Kamčatce, byly při leteckém pátrání nalezeny na svahu hory Ostraja. Agentura TASS uvedla s odvoláním na leteckou pátrací a záchrannou službu, že pád také nikdo nepřežil.

Šéf WHO Tedros Adhanom Ghebreyesus vystoupil 27.9.2021 na tiskové konferenci. Vyšetřování Světové zdravotnické organizace o původu viru je však na mrtvém bodě a nepomohlo ani vyslání speciálního týmu do Číny, kde se vir SARS-CoV-2 objevil poprvé. WHO nyní na stejné místo plánuje vyslat druhou výpravu. Koronaviru na světě podlehlo už více než 4,7 milionu lidí.

Tchaj-wan oznámil dosud největší narušení své vzdušné obranné zóny ADIZ ze strany čínského letectva. Ve dvou vlnách do ní v pátek 1.10.2021, na výročí založení komunistické Čínské lidové republiky, proniklo dohromady 38 letounů. Tchaj-wan, který Čína považuje za svou vzbouřeneckou provincii, si v uplynulém roce stěžoval na opakované manévry čínského letectva poblíž ostrova. Často se tak dělo v jihozápadní části obranné zóny poblíž Prataských ostrovů, které ovládá Tchaj-wan.

ZE SVĚTA

Denisa Černochová,
VII.A

V pátek 1.10.2021, po ročním zpoždění, přivítala Světová výstava EXPO 2020 v Dubaji ve Spojených arabských emirátech první návštěvníky z domova i ze zahraničí. Výstavy se účastní 200 vystavujících. Výstava bude ukončena 31. března 2022.

V pondělí 4.10.2021 začal stockholmský Karolínský institut s vyhlašováním nositele Nobelovy ceny. Slavnostní předávání Nobelových cen se uskuteční 10. prosince, na výročí úmrtí švédského vědce a zakladatele ocenění Alfreda Nobela. Ceny ve vědeckých oborech a za literaturu si laureáti stejně jako loni kvůli koronavirové krizi nepřevezmou osobně ve Stockholmu, ale ve svých zemích.

Novým japonským premiérem se stal v pondělí 4.10.2021 bývalý ministr zahraničí Fumio Kišida. Ve funkci nahradí Jošihida Sugu, který odstoupil.

4.10.2021 - začnou nejméně v devíti státech příslušné úřady vyšetřovat zjištění investigativních novinářů v kauze takzvaných „Pandora Papers", které odhalily informace o offshorových aktivitách a skrytých majetcích více než tří stovek miliardářů, politiků a dalších osobností z 90 různých zemí. Patří mezi ně i Česká republika, kde budou informace prošetřovat policisté z Národní centrály proti organizovanému zločinu (NCOZ).

Jihozápad Pákistánu postihlo ráno 8.10.2021 silné zemětřesení o síle 5,9 stupně. První informace hovořily o nejméně 20 mrtvých a zhruba 300 zraněných. Vzhledem k času zastihly otřesy lidi ve spánku, pod troskami bude proto zřejmě uvězněno mnohem více lidí. Jedním z nejvíce postižených míst je město Harnai, kam kromě civilních záchranářů byla vyslána na pomoc také armáda. Tu samou noc, večer 7.10.2021 došlo i k silnému zemětřesení o síle 6,1 stupně v Tokiu a okolí. Zranění nebyli hlášeni.

18.10.2021 vyvolala ve světě obavy zpráva, že Čína úspěšně otestovala hypersonickou střelu schopnou nést jadernou hlavici. Test proběhl už v srpnu, ale země ho tajila. Touto vyspělou technologií zaskočila Čína především americké tajné a bezpečnostní služby.

Na jihojaponském ostrově Kjúšú došlo ve středu 20.10.2021 k erupci sopky Aso, ze které se vyvalil mohutný oblak kouře a popela do výšky 3,5 kilometrů. Místní úřady varovaly před hrozbou žhavé lávy a padajícího kamení, žádná zranění ani škody nebyly zatím hlášeny.

V tchajwanském městě Kao-siung došlo 14.10.2021 k požáru třináctipatrové budovy. Podle místních úřadů zemřelo 46 lidí a dalších 41 osob bylo zraněno. Požár propukl ve 2:54 místního času (20:54 SELČ), uhasit se ho ale podařilo až o více než čtyři hodiny později. Příčiny neštěstí se vyšetřují.

AUDIENCE V KABINETU

KATHARINA SVITAK

zdroj: archiv K. Svitak

Jako čtvrtého z našich profesorů jsem vybrala paní profesorku Katharinu Svitak. Jsem velmi ráda, že si pro náš rozhovor udělala čas.

V následujících řádcích se nyní můžete dozvědět skutečnosti, které paní profesorku zajímají.

JAKÉ MÁTE VZPOMÍNKY A KAM JSTE CHODILA NA STŘEDNÍ ŠKOLU?

Na střední školu mám vzpomínky hezké. V paměti mi kromě běžných školních dnů utkvěly zejména mimoškolní aktivity se spolužáky. Například výlet do Vysokých Tater. Tento trval tři dny a kamarádi naší tělocvikářky, horolezci, s námi dělali dosti náročné turistické výšlapy. Dále vzpomínám na lyžařský výcvik v Jeseníkách, kde jsme byli ubytováni na turistické chatě Švýcárna. Každý den jsme museli několik kilometrů pochodovat s kompletní lyžařskou výstrojí ke známému horskému středisku "Petrovy kameny", kde probíhal náš lyžařský kurz. Veselé vzpomínky mám rovněž na branný výcvik (v současné výuce již nerealizovaný), který byl jako "lyžák" jeden týden. Celá třída pobývala na chatě v Jeseníkách. Zde se trénovalo poskytnutí první pomoci pro případ válečného napadení nebo jiného ohrožení. Výcvik spočíval v ochraně před chemickým útokem pomocí masek a speciálních kombiné a následnou pomocí ostatním zraněným lidem. Na střední školu jsem chodila v Ostravě, neboť z tohoto regionu pocházím.

JAKÉ ZÁLIBY JSTE MĚLA NEBO MÁTE?

V mládí jsem trávila spoustu času v základní umělecké škole, kde jsem navštěvovala taneční oddělení. Paní lektorka tam založila taneční skupinu "Návraty", se kterou jsem vystupovala na různých plesech, výročích a také na tanečních soutěžích. Poslední roky jsem si oblíbila horskou turistiku, chodím do fitness centra, navštěvuji v rámci možností divadlo.

VAŘÍTE RÁDA? JAKÁ MÁTE RÁDA JÍDLA A JAKÉ RÁDA NEMÁTE?

Ano, vařím i peču ráda. Miluji kombinaci masa a zeleniny, proto připravuji pokrmy většinou z těchto surovin. Například maďarský guláš nebo minutky. K těmto podávám dušenou zeleninu, či salát. S oblibou peču bábovky a ovocné koláče. Vyloženě jídlo, které bych nesnědla, nemám. Nanejvýš spořádám nějaký pokrm s menší chutí, ale neodmítnu.

MÁTE RÁDA CESTOVÁNÍ? V JAKÉ ZEMI JSTE BYLA NAPOSLEDY? JAKÝ ZPŮSOB DOPRAVY JE VÁM NEJPŘÍJEMNĚJŠÍ?

Ano, cestování a s ním spojené objevování nových míst mám ráda. Pokud to umožní peněženka a hlavně čas, snažím se někam vyrazit. Naposledy jsem byla v Bulharsku. Tuto zemi jsem navštívila poprvé. Až na drobné nedokonalosti mě celkem překvapila svojí pohostinností. Nejraději cestuji samozřejmě letadlem. Je to nejrychlejší a nejpohodlnější způsob dopravy do vybrané destinace, aniž by se člověk musel, hlavně tedy v letních měsících, pařit v autě nebo v autobuse. Momentálně dovolenou neplánuji. Školní rok je v plném proudu, takže tím je vše řečeno.

Kateřina Dlasková, II. A

KATHARINA SVITAK

AUDIENCE V KABINETU

CHODÍTE NA RŮZNÉ PROCHÁZKY DO PŘÍRODY? POPŘÍPADĚ KAM?

Procházky v přírodě miluji. Snažím se ven chodit pravidelně. Jsem přesvědčena, že je to výborný způsob relaxace. Hlavně o víkendech a ve volném čase věnuji minimálně hodinku této aktivitě. Preferuji procházky mimo město nebo na jeho pokraji. Hezky je třeba u našeho nedalekého rybníka.

MÁTE RÁDA ZVÍŘATA? MÁTE NĚJAKÉHO DOMÁCÍHO MAZLÍČKA?

Zvířata mám ráda. Vyrůstala jsem s nimi od malička a jsem na ně zvyklá. Měli jsme doma pejska, kočku, papouška a rybičky. Momentálně ale nemám domácí zvířátko žádné. Jediné, což se tak úplně nepočítá, jsou akvarijní rybičky.

JAKÝ JE VÁŠ OBLÍBENÝ ZPĚVÁK/ZPĚVAČKA NEBO KAPELA?

Pokud se týká zpěváků, zpěvaček nebo hudebních skupin nemám žádné priority, ale dalo by se říci, že mým oblíbeným žánrem je rock. Kdybych si měla přece jen vybrat nějakého top-zpěváka, uvedla bych například Davida Kollera, který dělá, dle mého názoru, kvalitní muziku. Jeho písně mají navíc zajímavé a smyslné texty.

HRÁLA JSTE NEBO HRAJETE NA NĚJAKÝ HUDEBNÍ NÁSTROJ?

Momentálně nehraji na žádný hudební nástroj, ale jako dítě jsem na základní škole měla v rámci hudební výchovy výuku hry na zobcovou flétnu. Tehdy nás to celou třídu hodně bavilo. Naše školní hudební skupina potom vystupovala na různých kulturních akcích.

JAKÝ SPORT DĚLÁTE NEJRADĚJI?

Dříve jsem sportovala poměrně hodně. Na základní škole jsem aktivně provozovala atletiku, konkrétně skok vysoký, daleký a sprint. Také jsem se učila střílet ve střeleckém kroužku. Tato činnost mě ve své době celkem bavila. Možná proto někdy sleduji v televizi sportovní střelbu nebo biatlonové závody. Kromě toho mám ráda moderní gymnastiku a krasobruslení. Scénickým tancem jsem se svého času zabývala do té míry, že jsem se mu chtěla věnovat profesionálně.

KOLIK UMÍTE JAZYKŮ A JAKÉ TO JSOU?

Aktivně používám německý jazyk, který mám vystudovaný. Tento také vyučuji na našem gymnáziu. Pasivně trochu ovládám ruštinu, kterou jsem měla jako cizí jazyk ve škole a polštinu. Této rozumím o něco víc, protože jsem bydlela jen 25 km od polské hranice a měla od dětství možnost sledovat polskou televizi. Mohu říci, že omezeně zvládám i základní konverzační prvky angličtiny.

„Myslím si, že existují pouze dva druhy hudby-dobrá a špatná."

JAKÝ POSLOUCHÁTE NEJRADĚJI ŽÁNR HUDBY?

Žádný vyhraněný hudební žánr nemám. Myslím si, že existují pouze dva druhy hudby-dobrá a špatná. Poslechnu si ráda hudbu klasickou, moderní i rockovou. Úplně nevyhledávám šlágry lehce popové nebo lidové hudby.

DÍVÁTE SE NA FILMY? POKUD ANO, JAKÝ FILM JE VÁŠ NEJOBLÍBENĚJŠÍ?

Filmy sleduji ráda. Pokud je film dobrý, zůstane v paměti na dlouhou dobu. Povrchní produkce pro zábavu mě moc nelákají. Fascinují mě takové, které mají myšlenku. S potěšením se podívám i na dobrou komedii. Výborné kinematografické dílo je například trilogie filmů Matrix nebo série filmů o Pirátech z Karibiku. Zde se mi líbí pojetí příběhu a celková výprava. Jako film k zamyšlení bych uvedla kupříkladu snímek Instinkt s anglickým hercem Anthony Hopkinsem v hlavní roli. Oblíbené herce jako takové nemám, zajímá mě hlavně herecký výkon představitele.

Kateřina Dlasková, II. A

Hlášky učitelů

Nadešel nový školní rok a naše odhodlání vás bavit humornými výroky našich pedagogů se přeneslo i přes letní prázdniny. V tomto ohledu se nic nezměnilo. Avšak v jiných ohledech se situace na bojišti mění každým okamžikem. Proto s radostí můžeme říci, že zatímco loňský školní rok jsme končili kompletní sadou hlášek z online prostoru, ten letošní zahajujeme naopak kompletním souborem z opětovně nabytého času prezenčního.

student: Vás budu muset zase zklamat.
Jana Reichelová: Jak zase? Ty klameš pořád.

studentka: *zakašle*

Markéta Nedvědová: Oh if you want, you can go-

studentka: It's just corona, I'm fine.

Markéta Nedvědová: *pokračuje* you can go to the corridor…Jesus, what did you say?

Ondřej Slavík: On mi Šperl vzal fixu a já nemám modrou…

Jitka Husáková: Kde je Dominik?
studentka: Je nemocnej.
Jitka Husáková: Co si to dovoluje?!

Vojtěch Veverka: To ptačí vajíčko má nějaký póry, takže vy s tím zárodkem můžete komunikovat můžete tomu zpívat, můžete to polejvat kyselinou a ono to umře…

Ondřej Slavík: Adame, nehoupej se! Když se zabiješ, budu z toho mít hroznýho papírování.

Milan Pospíšil: Když budete chtít na záchod, nic neříkejte a prostě odejděte. Nezvedejte ruku a nevzbuzujte ve mně mylný dojem, že to, co vám říkám vás zajímá.

Vojtěch Veverka: Když takovou kachnu odmastíte, tak se nejspíš utopí. Kdybych lovil kachny, tak na tu vodu naleju Jar.

Vladimír Němec: Moje zahrada je založená na matematických principech.

student: Proč jste řekla slil místo zlil?
Markéta Baleková: Abych vás smátla.

Jitka Husáková: Já se divim, že Vašek má vůbec nějaký myšlenky.

Zinaida Hofmannová: Já tě vyhodim z okna! *na notebook*

Jana Trousilová: No nečumákuj mu tam přece!

Václav Novák, VII.A
Terezie Babická, V.A

AKTUALITY

města Hostivice

Denisa Černochová

- 4. září proběhly tradiční městské pivní slavnosti města Hostivice.
- 4. září byl také nově otevřen pumptrack a bylo možné se zúčastnit výuky jízdy na longboardu od profesionálů ze Snow Rockets.
- 8. září začaly rozsáhlé rekonstrukce ulice Česká.
- 10. září se rozjela podzimní sezóna farmářských trhů v našem městě.
- 18. září bylo v Centrální spisovně městského soudu, a později v sokolovně, připomenuto 76. výročí největšího pyrotechnického neštěstí v československých dějinách. Událost se stala 13. září roku 1945, kdy probíhal výcvik nových pyrotechniků.
- Dne 19. září se v oblasti hostivických rybníků uskutečnil každoroční běžecký závod HOSTIVICE RUN.
- 20. září se po rekonstrukci slavnostně předala stará budovy školky. Pro nové školáčky se poprvé otevřela 29. září.
- Dne 29.září se poprvé konalo zasedání Městského zastupitelstva v nové aule Gymnázia Hostivice.
- Od 1. října došlo obecně závaznou vyhláškou č.3/2021 k zásadním změnám v městském systému odpadového hospodářství.
- 3. října proběhla vernisáž výstavy o minulosti kláštera v Hájku i o jeho vizi v budoucnosti. Výstava byla připravena nedávno vzniklým spolkem Přátelé svatého Františka z. s. ve spolupráci s Františkány – Provincie sv. Václava. Nyní je výstava přístupná každou neděli odpoledne a je možné si prohlédnout i celý klášter včetně loretánského domku, jinak nazývaného svatá chýše, kolem kterého byl kostel postaven.
- Dne 4. října oznámila ČEZ distribuce, že 25.10. od 8:30 do 14:30 proběhne odstávka elektřiny, která se bude týkat ulic Jabloňová, Lipová, Sadová a V Čekale.
- Dne 4. října také opět započaly rekonstrukce České ulice s novým subdodavatelem. Práce byly přerušeny týden předtím, 23. září, především kvůli špatné kvalitě odvedené práce.
- 6. října v brzkých hodinách ranních došlo v bytovém domě v ulici Čsl. armády k požáru, který, podle předběžných zpráv, způsobila exploze varny drog. Jedna žena byla se zraněními odvezena do nemocnice.
- 7. října byla těžkým vozidlem poničena lávka podél rybníka ve Břvích v ulici Hájová.
- Ve dnech 8. a 9. října proběhly v budově ZŠ Hostivice volby do Poslanecké sněmovny a celková účast byla 65%. Lidé v karanténě či v izolaci měli možnost odvolit z drive-in stanoviště na Husově náměstí ve středu 6. října do 17:00.
- Dne 22. října proběhly na Husově náměstí další farmářské trhy, tentokrát ve znamení podzimu, dýní a teplých polévek.

zdroj: https://images.app.goo.gl/YGbGv7voYawpJR8g8

František Lutonský ve volebním studiu
zdroj: ©Ester Železná

ROZHOVOR S

FRANTIŠKEM LUTONSKÝM

Vybavíte si, jak jste strávili volební den? Někteří z nás bedlivě sledovali výsledky, někteří z nás si je na konci dne našli. František Lutonský, garant volebního vysílání na ČT24, strávil svůj den v režii volebního vysílání. Jak hodnotí letošní volby a co všechno je potřeba před nimi zařídit? To a mnohem více se dozvíte v tomto originálním rozhovoru se zajímavým a pracovitým člověkem.

ESTER ŽELEZNÁ, IV.A

Místnost režie, ze které se všechno řídí.
Zdroj: ©Jana Záhorková

Pokud dovolíte, tak bych Vás na začátek ráda citovala: „Za sebou mám dobrovolně opuštěný čtyřletý opus studií na žurnalistice, pár článků v novinách, několik soukromých rádií.“ Toto je k přečtení na vašem starém profilu Českého rozhlasu. Je tedy opravdu potřeba vystudovat žurnalistiku, pokud se chci pustit do velkých akcí jako děláte Vy, nebo se stačí jen vypracovat?

Opravdu si nemyslím, že je potřeba vystudovat žurnalistiku na to, aby byl člověk novinářem, ale zároveň to nechci shodit. Myslím, že vystudovat jakoukoli vysokou školu je lepší, než ji nevystudovat a žurnalistika minimálně dá člověku spoustu kontaktů do budoucna a základy z mnoha oborů. Na žurnalistice jsem se trápil, prostě mě to nebavilo, protože jsem pracoval a ta realita s tou teorií se tenkrát trochu tloukly. Ani nevím, jak je to dneska, ale tehdy byl obrovský společenský a technologický vývoj a ono to nebylo úplně kompatibilní, takže i z toho důvodu jsem žurnalistiku ukončil. Určitě se nechci nějak proti žurnalistice vymezovat, ve finále jsem školu nedodělal a dodneška si to vyčítám. Ale potřebuje člověk žurnalistiku? Nepotřebuje. Raději bych studoval práva, možná i ekonomii, sociologii anebo další technické vědy.

Jak dlouho předem musíte začít volby chystat?

To má dvě roviny. Samotné předvolební vysílání, které spočívalo v diskusích, debatách a ve speciálních portrétech kandidátů, jsme začali v podstatě připravovat v lednu, protože jsme si na začátku roku řekli, co nás čeká. Volby jsou nejdůležitější událostí nejenom za ty čtyři roky v případě sněmovních, ale i v případě ročního horizontu. Vrcholem vysílání je ovšem Superdebata, takže už tehdy jsme věděli, že budeme muset oslovit strany, potažmo tedy koalice, které se rodily. Potom jsme si řekli, že by bylo fajn udělat půl roku dopředu nějaké vysílání, které by reflektovalo, že v poslanecké sněmovně končí mandát, takže jsme se chtěli ohlédnout za těmi čtyřmi lety a zároveň si připravit půdu pro předvolební vysílání. Pojí se s tím to, že je potom potřeba připravit vysílání, v němž se sčítají výsledky, což je velmi náročná operace jak personálně, tak technicky.

Co všechno musí být ve volebním vysílání obsaženo?

Samozřejmě musíme dát všem stranám nějaký prostor, který je ve zpravodajství a publicistice. Dle zákona a různých pravidel je povinné udělat debaty a diskuse, zároveň si ale musíme my nalinkovat to, komu dáme menší a komu větší prostor, protože to také musíme stupňovat podle relevance politických sil. Druhá část je ukazování samotných volebních výsledku, a to je už volební vysílání, proto to asi rozděluji do dvou rovin. Ještě do toho nepočítám třeba povinné volební spoty, což jsou spoty, které musí Česká televize a Český rozhlas vysílat ze zákona. Tvoří si je strany a ty také ručí za jejich kvalitu, obsah a technologie, kterými nám to dodají. Obecně jsou tam věci ze zákona, jako že Česká televize musí poskytnout prostor pro svobodné vytváření názorů a aby si udělali úsudek, musí poskytnout pravidla předvolebního boje a pak musí zpracovat jako zpravodajská televize korektně výsledky.

Když už jsme narazili na debaty, jak funguje komunikace mezi štábem, režií a moderátorem?

Komunikace s moderátorem funguje od samého začátku, když si sedneme a řekneme si, jaká témata dáme do jakých debat. Moderátoři jsou nedílnou součástí týmu, který připravuje obsah. Samotná příprava je tedy první stránka věci. Říkáme si obsah otázek, obsah okruhů a ladíme to od širších věcí k těm užším, až po malé detaily, jako třeba na co se zeptáme v této minutě. Stanovujeme si příjemné i nepříjemné otázky nebo si je různě značíme, hodnotíme, jestli jsou opravdu pro všechny proporčně vyvážené. Pak probíhá komunikace při vysílání, kdy už jedeme podle nějakého předem připraveného modelu. Dramaturg sedí v režii, má klasicky moderátora „na uchu“, to znamená, že jsou spolu propojeni. Dramaturg komentátora řídí v nečekaných momentech, kdy moderátor například nemá na místě ve studiu odstup, dramaturg to vidí z většího nadhledu.

O úroveň výš v debatách je Superdebata, což je určitě složitá akce, ve které se musí všechno jemně korigovat. Je v ní vůbec prostor pro improvizaci?

Samozřejmě nejsem rád, když v ní ten prostor vznikne, ale ať chcete nebo ne, tak se tak stane. Když připravujeme debatu, přemýšlíme nad tím, kde mohou vzniknout nečekané situace. Snažíme se nastudovat materiály o těch lidech, jejich programy a jejich předchozí odpovědi, tak, aby nás nic nezaskočilo a aby byl prostor pro improvizaci co nejmenší, protože při ní může vzniknout i fatální chyba. Popíšu jednu velkou improvizaci, která nastala při prezidentské volbě. Miloš Zeman jaksi nechtěl před druhou volbou říct, kdo sponzoruje jeho kampaň a pořád kolem toho mlžil. My jsme se na to patrně chtěli ptát a říkali jsme si, jakým způsobem to on může zpochybnit. Ve velké debatě Drahoš - Zeman přišel Miloš Zeman a měl u sebe papír, na kterém měl napsaná jména sponzorů a řekl, že ho dá Drahošovi. My jsme nějak čekali, že něco podobného udělat může. Drahoš to z logiky věci odmítl a tehdy jsme se právě bavili o tom, jak bychom se v podobné situaci zachovali. Rozhodl jsem se, že ten seznam chci. Světlana (pozn. autorky – moderátorka Světlana Witovská) tedy řekla, že si ho moc ráda vezme, když ho takhle nabízí panu Drahošovi. První, co jsme potom udělali bylo, že jsme ho zveřejnili. K improvizaci dochází i v toku řeči, kdy nemůže moderátor jet podle scénáře. Buď to zvládne na místě, nebo ho zasadí do určitého rámce dramaturg.

Letos se v Superdebatě poprvé využila umělá inteligence Matylda. Jak ji teď, po smíšených názorech, hodnotíte?

Matyldu oceňuji jako inovaci kolegů. Myslím si, že ve finále to byl skvělý televizní nápad, který oživil diskusi a donutil politiky dostat se do úplně jiné roviny, než ve které normálně jsou. Neříkali naučené fráze, jejich týmy je nemohly připravit na to, co přijde. To je podle mě ta úspěšnější část. Zároveň, kdybych to udělal podruhé a měl možnost tam zahrnout Matyldu, tak bych ji tam spíš nedával. I kvůli tomu, jak se o tom začalo moc mluvit a že se z asi osmi minut stalo dominantní téma Superdebaty. A to celé nebylo z tohoto úhlu pohledu nejpovedenější. Jsem příznivcem posunu v tomto typu vysílání a nápady k těmto věcem patří.

Směle přímo k volebnímu dni – co je náplň Vašeho dne?

Všechno řídím. (smích) Hodně dlouho to celé připravuji a organizace, i s rozvrstvením technologií, je tak náročná, že mám před volebním vysíláním jednu schůzku za druhou od rána do večera se všemi redakčními, realizačními nebo technickými složkami. Je to velká operace a ve volební den ji jen předám kolegům, kteří jsou za to zodpovědní a každý z nich má nějaký výsek, ať už časový, technologický nebo obsahový. Pak už si jen dovolím ten luxus vše sledovat a maximálně říkat, aby něco udělali trochu jinak. To je tak připravená věc, že nás tam nerozhodí nic, pokud neselže nějaká technika. Je to úplně do detailu naplánované.

„Matyldu oceňuji jako inovaci kolegů"

Kolik byste tak odhadl, že je ve volební den v televizi lidí v práci?

Stovky, nižší stovky. Myslím si, že takových tři sta, čtyři sta určitě. Musí tam být skoro všichni, kdyby třeba zkolaboval moderátor, na což se snažíme nějak nachystat.

Kolik máte volebních období už za sebou?

To řeknu úplně přesně. Mám od roku 2012 volby na hrbu, takže dvoje prezidentské, troje sněmovní, prostě vše od toho roku 2012. Počítal jsem to a zjistil, že jsem dělal více než sto debat a deset nebo patnáct vysílání toho celého dne.

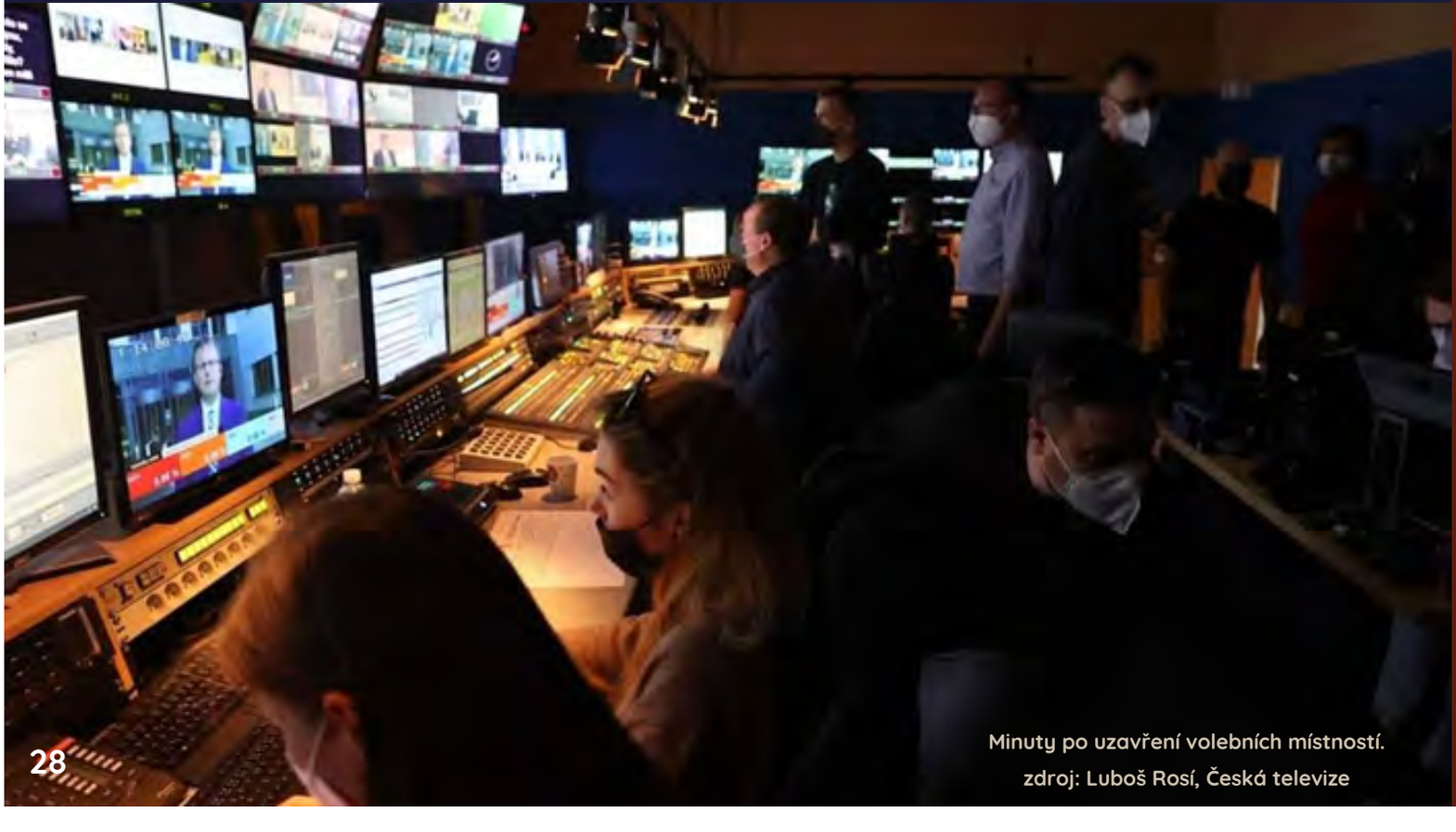

Minuty po uzavření volebních místností.
zdroj: Luboš Rosí, Česká televize

V centru dění zdroj: ©Jana Záhorková

Koná se po volbách velká porada, kde se probírá, co se nepovedlo a co všechno se událo?

Samozřejmě. Největší debata nás ještě čeká, ta je vždy sodstupem a koná se asi týden po volbách, aby to v nás nějak uzrálo. Pak se scházím sjednotlivými zástupci profesí, kdy se snimi potkávám a říkáme si, co by se příště dalo udělat líp nebo kde to fungovalo a kde ne. Tím, že to byly sněmovní volby a tím, že se vysílalo nejenom v sobotu, ale i v neděli, neměli ti lidi žádný oddych. Do toho povolební jednání, do toho pan prezident v nemocnici, je to celé takové náročnější.

Zhodnotil byste tyto volby spíše kladně, nebo se mohly nějaké věci povést lépe?

My jako Česká televize přistupujeme k volbám hodně konzervativním způsobem a vyzkoušenou cestou, která nemusí být úplně nudná, ale trochu se bojím, abychom do budoucna do toho nesklouzli. Model čtrnácti debat se může navenek zdát přežitý, zároveň my asi víme, proč to děláme. Chceme představit kandidáty, které budou lidé opravdu volit. Superdebata jako taková je vrcholem této disciplíny a když se podívám na inflaci těch superdebat, měl je každý Blesk, každá Prima, tak nám to taky moc nepomáhá. Volební vysílání už je dokonale secvičený stroj, takže tam bych nic neměnil, tedy až na pár grafických věcí, které musíme trochu zmodernizovat. Tenhle rok byly volby velmi náročné z důvodu konkurence, která byla velmi široká, ať už z hlediska předvolebního nebo volebního vysílání. Ať už jsou to weby, které se potom přetahují do nějaké audiovizuální formy nebo různé podcasty, klidně i televize v podobě Primy a Novy, která udělala několik debat. Superdebata na České televizi měla ale tento rok největší sledovanost od roku 1998. Čtrnáct debat mělo stejnou sledovanost jako před čtyřmi lety a naše vysílání porazilo Novu ve sledovanosti dvojnásobně, Primu úplně vyšachovalo. Je pravdou, že lidé jsou zvyklí se na Českou televizi dívat a ten trend už trvá hodně dlouho. Samozřejmě, že řešíme, jestli se na nás nedívají naposledy, ale pořád si myslím, že kvalita, kterou odvádí televize veřejné služby je stále ještě někde jinde, než to dokážou soukromí provozovatelé.

„Superdebata měla nejvyšší sledovanost od roku 1998."

Už trochu na závěr – vy jste býval moderátorem a teď jste garantem volebního období. Přemýšlel jste někdy o tom, že byste se vrátil k tomu moderování, třeba i ve vlastním štábu?

Každý den! (Smích) Myslím, že už to ale nepřipadá v úvahu a asi by to ani nedělalo dobrotu, kdyby se člověk vracel z, v uvozovkách, manažerské pozice zase zpátky do toho samého kolektivu, který vedl. Věřím, že by mě ta práce bavila a věřím, že by mě bavila možná i víc než dřív.

Co byste vzkázal někomu, kdo je stejně starý jako já a aspiruje na to být v žurnalistice?

Jakože radu do života? Je to hodně o pracovitosti a o upřednostnění té práce před nějakým pohodlným životem. Zpravodajství, a vůbec práce v médiích, prostě taková je. Je to také o nějakém všeobecném přehledu a ze začátku o pokoře a poslouchání.

Rozhovor s Tomášem Bednaříkem

U Custerova pomníku

Václav Novák, VII.A
Denisa Černochová VII.A

Říká se, že historie nejlépe zaujme, pokud se vypráví jako příběh. O pravdivosti této teze jsem se přesvědčil na zářijové expedici na Rakovnicku v rámci IKAPu. Poutavé vyprávění tamního publicisty a badatele PhDr. Tomáše Bednaříka jsme se zájmem poslouchali celé hodiny. V následném rozhovoru se dokonce rozpovídal do té míry, že jej musel jeho bratr zastavit, aby prý nepokračoval celé odpoledne. I tak jsme si stihli moc hezky popovídat o hledání lidských příběhů, zážitcích z cest i řadě dalších témat.

My jsme se již seznámili při proběhlé přednášce. Mohl byste se na úvod představit i našim čtenářům?

Jsem rodák z Křivoklátu a s nepatrnou výjimkou tří let, kdy jsem žil na Kladně, žiju celý život na Křivoklátě nebo v sousedních Roztokách. Studoval jsem základku na Křivoklátě, potom Gymnázium Zikmunda Wintra v Rakovníku a pak jsem šel na Fakultu žurnalistiky Univerzity Karlovy, kterou jsem dokončil v roce 1977. Vždycky mě bavila literatura, už jako malé dítě jsem hodně četl a bavily mě historické příběhy – cestopisy a historie. Takže jsem skloubil tu historii s tím psaním.

A kam po dokončení fakulty vedly vaše další kroky?

Nejprve jsem po fakultě nastoupil do Kladna do Poldovky do časopisu Kladenský kovák, ale tam jsem vydržel dva roky, protože mě to vůbec nebavilo. Přešel jsem do Státního oblastního archivu na Křivoklátě, kde jsem byl vedoucím. Tam jsem se dostal k historickým pramenům a začal jsem studovat spoustu věcí.

Po sedmnácti letech jsem odtamtud musel odejít, protože archiv zrušili a centralizovali v Praze, to bylo na konci roku 1996. Moji kamarádi založili v Rakovníku soukromý týdeník, jmenuje se Raport, a nabídli mi místo, takže jsem tam 1. ledna 1997 nastoupil a jsem tam dodneška.

Co přesně je náplní týdeníku Raport?

Raport jsou v podstatě okresní noviny. Dělají zpravodajství z celého rakovnického okresu a jsou tam všechny rubriky, které mají být ve správných novinách, takže tam musí člověk dělat všechno. Ale mým osobním hobby, na které jsem přišel na základě četby, bylo srovnávat legendy s pravdou. Rád jsem četl cestopisy, které napsal Richard Halliburton. To byl americký dobrodruh, který si chtěl na vlastní kůži vyzkoušet takové extrémní věci. Byl třeba u mayských studní, kam Mayové házeli lidské oběti, a říkal: „To přece museli přežít," tak tam skočil. A mě to strašně lákalo. Chtěl bych skončit jako Halliburton, který jednou vyplul z Japonska do Ameriky a už ho nikdy nikdo neviděl. Prostě takový dobrodružný život a mě to strašně fascinovalo. Když to začalo jít, tak jsem taky začal cestovat.

Na jaká místa jste se dostal?

Chtěl jsem zjistit, jaká je pravda o upíru Drákulovi a skutečné historické postavě Vladu Tepešovi. Tak jsme dvě léta pobývali v Transylvánii, ale s žádnou cestovkou, spali jsme pod stany, jezdili s cikány a opravdu tam chodili po Fagarašských horách. Viděli jsme tam ty Drákulovy hrady.

Pak jsme se jednou vydali do Spojených států k Little Bighornu, kde se mi povedl naprosto neuvěřitelný husarský kousek. Přesvědčil jsem Indiána z kmene Vran, který mě nechal jako prvního bělocha od roku 1876 přespat přímo u řeky Little Bighorn, v místech, kde byl jejich tábor, který generál Custer napadl. Mně se na něj totiž povedlo zapůsobit takovou trochu fintou.

Jakou fintou jste na něj zapůsobil?

Stává se mi, a to jsem zažil už v Transylvánii, že na mě začne působit génius loci a ty věci ke mně přicházejí. Tak jsme ještě se dvěma děvčaty z naší výpravy dojeli na někdejší bojiště na indiánském území k první farmě a tam jsme narazili na Indiána. Byl to chlap jak hora, vlasy po ramena a říkal, že dole u řeky přespat nemůžeme, že to je posvátné místo jejich kmene. Potom odešel dovnitř, a když se vrátil, měl obraz, na kterém byl Indián s tomahawkem, a povídá: „To je můj pradědeček White Swan (Bílá labuť), to byl stopař generála Custera a on tu byl zraněn.“ Já si na všechny cesty dopředu dělám přípravu, tak jsem si předem vygooglil seznam padlých a vyznamenaných vojáků a stopařů u Little Bighornu a tenhle Bílá labuť tam byl uveden první mezi Custerovými zvědy a dostal vyznamenání od prezidenta Granta. Ukázal jsem mu desky s přípravou z Googlu a říkám: „No, já vašeho pradědečka znám. A mimochodem, u nás ho znají všechny děti už ve třetí třídě a učí se, jaký byl statečný.“ Ten Indián tak vyjeveně koukal, byl z toho úplně rozhozený, a pak nás k té řece ještě s jednou kamarádkou a kamarádem pustil. Takže se mi takhle splnil můj dětský sen.

Tak to je všechno krásné. Ale i podle toho, jak jste se s námi na přednášce bavil o Křivoklátsku, tak mi připadá, že se přes to všechno nejradši vracíte právě sem.

Určitě. U mě obzvlášť platí přísloví: Všude dobře, doma nejlépe. Já obecně věci nerad měním, proto jsem za celý život měl jenom tři zaměstnání. A ty cesty byly takové vyprovokované, protože jak my jsme nikam nemohli, v tom člověku to tak nějak vytrysklo. Já potřebuju být neustále v pohybu, nikdo by mě nedonutil čtrnáct dní ležet v Chorvatsku u moře. Takže jsem vždycky sebral partu kamarádů, nebo lidí stejného myšlení a někam jsme vyráželi a já jsem pak o tom něco napsal. Ale vždycky jsem se rád po tom měsíci vrátil domů. Amerika to byly dva a půl měsíce a to bylo nejdéle. Bohužel jsem tam byl v tom roce, kdy do vzduchu vylétla Dvojčata a já tam byl na den tři měsíce před tím, než se to stalo. Dovedl jsem si představit, jaký tam musel být chaos.

Ale zkrátka jste se vždy rád vrátil domů.

Vždycky jsem rád přišel domů a jsem obrovský křivoklátský patriot. Jako študák ve vašem věku jsem na hradě Křivoklátě prováděl turisty, měl jsem to jako letní brigádu. A vždycky jsem rád poslouchal starší lidi. Později, když jsem začal dělat novinařinu profesionálně, jsem věděl za kým jít a lidé, protože mě i bráchu znali, před námi nikdy nezavřeli dveře. Své poznatky jsem chtěl předávat dál, proto jsem z cest dělal cykly přednášek, vyšlo z nich několik knih a točíme filmy. Brácha má studio, točíme zhruba půlhodinové dokumenty.

Takže točíte filmy hlavně z vašich cest?

Na těch cestách jsem měl vždy kameru a všechno jsem točil, takže z cest i z našeho regionu. Není významnější akce, která na Křivoklátsku probíhá, abychom tam nebyli. Teď natáčíme i finančně náročnější hrané dokumenty. Třeba loni bylo výročí pobytu Valdštejnů na Křivoklátsku. Tak jsme natočili hrané scény, s herci, v kostýmech, s koňmi. A buď filmy na DVD nabízíme na internetu, anebo každý čtvrtek pořádáme promítání na Křivoklátě v malé hospůdce jménem Pohoda. Oni měli ve čtvrtek slabší návštěvy, tak nám řekli: „Kluci přijďte něco promítnout.“ Poprvé přišlo sedm lidí, podruhé patnáct, potřetí dvacet, počtvrté se tam už všichni nevešli. A vždycky přijdou diváci, kteří k tomu něco dalšího řeknou, já to všechno zaznamenávám a takhle získáváme informace, protože to je podle mě dneska to nejdůležitější.

Z toho, jak nám tady vyprávíte, cítím, že nejlepší musí být získat informace od běžných lidí, od pamětníků, co ty události sami zažili.

Samozřejmě. A tak říkám každému, kdo má chuť a umí fotit, lidi foťte! Foťte úplně obyčejné věci, domy, kolem kterých tisíckrát projdete. A to teď dělám každých pět let, vezmu foťák, projdu celou obec a udělám fotku každého domu. To samé lidi, vyfotíme s bratrem úplně obyčejné dědy a babky, kteří nejsou na první pohled ničím zajímaví. A pak zjistíte, že není nezajímavého člověka. Každý má svůj životní příběh. Každého něco bolí, každého něco těší. A když si toho člověka získáte, on se vám rozpovídá. Ale není to hned, musíte mít trpělivost a hlavně si získat jeho důvěru. A taky není nezajímavé téma a ten rozptyl je obrovský.

á jsem dělal poměrně rozsáhlý cyklus se zločinci, kteří byli ve vězení, podvodníky, drogovými dealery, násilníky a pak jsem se pohyboval mezi vyznamenanými profesory, a dokonce jsem mluvil s několika velvyslanci a prezidentem. Někdy se pohybujete po nebi a pak plazíte kanálem. Tak to v životě chodí.

Vrátíme-li se k tématu dnešní přednášky, tedy druhé světové válce, jak jste se dostal k tomuto tématu?

K tomu jsem se taky dostal úplně náhodou. Naproti našemu domu bylo železářství pana Ferdinanda Hildebrandta. Prodával tam kola, lustry, všemožné zboží ze železa a také gramofonové desky. Byla tam taková příjemná vůně. Tak nás tam nechal po tom krámku vždy chvilku pobíhat a pak jsme si začali povídat. A tak jsem se dozvěděl, že byl za války zavřený. Začal mi o tom vyprávět a takhle jsem se k tomu tématu pomalu dostal.

Právě to mi i z vaší přednášky přišlo nesmírně fascinující, že tyto příběhy obyčejných lidí mohou být často zajímavější než ty známé, které jsou v učebnicích.

Brácha mi po cestě říkal, že jsem tu přednášku udělal moc podrobně, takhle vás to prý nebude zajímat. A já jsem povídal, že vám přece nebudu vyprávět nějaké statistiky, které si můžete přečíst v knížce nebo učebnici. Ale já tedy musím říct, že jsem měl obrovské štěstí na lidi. Třeba do archivu sedm let jezdil bádat pan Miroslav Zikmund ze slavné dvojice Hanzelka – Zikmund a já z něj začal tahat rozumy. A dal mi neskutečné rady, které mi na mých cestách pak pomohly. Zásadní: nad nikoho se nepovyšuj, před nikým se neponižuj. A když jsi v cizí zemi, rychle se sžij s její kulturou, i kdyby byla nižší. Třeba v Transylvánii, já tam v těch vesnicích potkal tak krásné holky, ale bylo mi jich líto, protože ony měly za nehty úplně černou hlínu, a kdybyste viděli, co si oblékaly. A pak zjistíte, že krása těch lidí je v něčem jiném, než že mají hezké šaty a nalakované nehty. Ty lidi jsou tam chudí, ale úplně šťastní. Zjistíte, že ty hodnoty jsou úplně jinde.

„A to je největší poznání mého života: není nezajímavých lidí, každý je zajímavý. Z každého, když si sednete, něco dostanete nebo se sám rozpovídá.“

Pokud se ještě vrátíme k pamětníkům, to přece nemůže být úplně jednoduché je rozmluvit, zvláště lidi, kteří za sebou mají nějaký složitý životní příběh.

Máš pravdu. Na Křivoklátě nás všichni znali, tam jsem dveře neměl zavřené nikde. Pak když jsem nastoupil do novin a musel jezdit po celém okrese, bylo složité u některých lidí prorazit tu „slupku“. Nevím, jestli můj ksicht na to tak působí, ale až na jeden případ, kdy mě ten člověk, jak se říká vyfuckoval, jsem je zdolal všechny. Ne vždycky na poprvé, ale třeba jsem řekl, ať si to nechají projít hlavou, že se ozvu za tři, čtyři dny. A někdy je to takové, že už odtamtud skoro nemůžete odejít, zvlášť ti starší lidé si opravdu potřebují popovídat. Nevím, jestli mám nějaký dar, že umím lidi přesvědčit, že z nich nechci dělat blbce. Samozřejmě, ne všechny informace, které vám poví, můžete zveřejnit. Já se vždycky snažím hledat na lidech to dobré, to pozitivní. A to je největší poznání mého života: není nezajímavých lidí, každý je zajímavý. Z každého, když si sednete, něco dostanete nebo se sám rozpovídá.

Když tu mluvíme o tom, jak celý život rád sbíráte různé příběhy a poté o nich píšete, máte představu, kolik jste toho za život napsal?

Já jsem takový blázen, já si všechno píšu. Mám seznam všech článků, které jsem kdy napsal. První článek jsem zveřejnil, když mi bylo asi čtrnáct a všechny je mám podchycené. Jak se to jmenovalo, jak a kde to vyšlo, kdy to vyšlo. Několik tisíc článků.

O čem byl ten první článek, co jste napsal ve čtrnácti letech?

To si pamatuju naprosto přesně. Tehdy jsem to napsal do rakovnického okresního týdeníku Rozvoj. A to jsem byl ještě žák deváté třídy. Tenkrát byl v Rakovníku koncert slovenské bigbítové kapely Prúdy, tehdy to byla špičková československá skupina.

Na ni jsem šel a napsal z toho zprávu. Do stejného čísla jsem napsal, jak pionýři z křivoklátské školy jeli na letní tábor k zámečku Hubert. Takže to byly takové první dva články. A to mi taky pomohlo, když jsem se hlásil na žurnalistiku. Já jsem u přijímaček zkazil, co jsem mohl. Ale měl jsem v deskách články, které jsem napsal a nechal jsem to komisi. V těch deskách jsem měl asi dvě stě článků, což tam nikdo jiný v osmnácti letech neměl, proto mě vzali. Ale je to hezké řemeslo, a ještě když jsem to spojil s historií, tak mě to hrozně baví.

A v historii se soustředíte hlavně na období druhé světové války, nebo nějak obecně na Rakovnicko?

Jednak obecně na Rakovnicko a jednak mým hodně velkým tématem byl středověk. Prostě jsem někde cítil, že husitské války asi probíhaly jinak, než se říkalo, třicetiletá válka byla pro mě úplně fascinující. A druhá světová válka, protože bohužel na Křivoklátsku zemřelo dost lidí, jejichž příbuzné jsem znal, a měl jsem k tomu silnou citovou vazbu.

Dnes jste tu zmínil svůj první koníček, tedy porovnávání legend se skutečností, ale dalo by se říci, že váš druhý velký koníček je právě hledání lidských příběhů?

Lépe bych to neřekl, ano, hledání lidských příběhů. Není problém najít lidský příběh u Miroslava Zikmunda. Ale u babičky, se kterou se potkáváte každý den, jak jde do samoobsluhy pro mléko a nazpátek, která je absolutně nezajímavá pro 99 procent lidí, tak z ní vydolovat její příběh považuji za veliký úspěch. Zjistíte, že ti lidé žili neuvěřitelné příběhy. Třeba naši předci, co žili za první republiky, v čem žili, to je úplně fascinující. Na to se my s bratrem pořád chystáme, že z toho uděláme buď knihu - Obyčejné příběhy obyčejných lidí z Křivoklátska. Takže to je úplně úžasné. Je to zkrátka o tom, že člověk hledá své kořeny. Já jsem tam zakořeněný, zahnízděný. Tam jsem začal a tam taky skončím.

Je tedy pořád co hledat? Protože jak o tom dnes mluvíte, tak to působí, že na Křivoklátsku znáte úplně každý kout. Je tedy pořád co objevovat?

Budu citovat větu jednoho moudrého antického filozofa: „Čím toho člověk víc ví, zjišťuje, že skoro nic neví.“

Protože to je na tom to nejhorší. My jsme si třeba řekli, že v roce 2000 vydáme knihu, která se jmenuje Křivoklát v zrcadle 20. století. Začali jsme rokem 1900, končili jsme rokem 1999 a zachytili jsme rok po roku nejdůležitější události slovem i fotograficky. Byla s tím obrovská práce, tisíckrát někoho oslovíte, oni vám k tomu něco poví. Nejhorší je, že když to pak doděláte, vydáte to a za týden někteří lidé začnou říkat: „Ještě tam nemáš tohle a chtělo by to ještě tohle.“ Tak to mě úplně vytáčí a říkám: „A neptal jsem se vás na to?“ Takže tím odpovídám, vždycky je co hledat, nikdy není konec. A je jedno, jestli jste z Křivoklátu, z Roztok, z Prahy nebo z Hostivice, prostě všude jsou zajímaví lidé.

Ještě mě napadla poslední otázka. Jak jste říkal, všechny vaše články a fotografie máte někde uložené…

Ne někde, vím přesně kde. Kdybys se mě zeptal, kde mám bundu, nebo kalhoty, to nevím. Ale kde mám jakýkoliv papír, to si pamatuju naprosto přesně.

Člověk si zkrátka pamatuje ty podstatné věci.

Ano tak. Tím bych to ukončil (smích).

„U babičky, se kterou se potkáváte každý den, jak jde do samoobsluhy pro mléko a nazpátek, která je absolutně nezajímavá pro 99 procent lidí, tak z ní vydolovat její příběh považuji za veliký úspěch.“

Na Drákulově hradu
Poienari v Transylvánii

ARCHIVY ANEB TROCHU JINÝ NÁHLED DO MINULOSTI

VÁCLAV NOVÁK, VII.A

Řekne-li se archiv, řada lidí si nejspíš představí nějakou zapadlou budovu, kde skupina intelektuálů zírá celé dny do starých zažloutlých dokumentů. A řekne-li se výlet do archivu, řada lidí si nejspíš nepředstaví záživně strávený den. Avšak návštěva septimy ve Státním okresním archivu v Rakovníku nám ukázala, že tyto, širokou veřejností přehlížené, instituce ve svých útrobách skrývají vysokou historickou výpovědní hodnotu.

Řekli byste na první pohled, že obě tyto fotografie zvěčňují totožné místo? Nahoře podoba rakovnické nádražní ulice v 50. letech neboli pouhý úzký podchodpro chodce pod železničním mostem. Níže současná rušná silnice s moderním mostem.

Trocha základních informací

Státní okresní archiv Rakovník přirozeně zahrnuje do svého pole působnosti okres Rakovník. Při návštěvě je záhodno lehce se přiobléci, protože v šesti tamních depozitářích se udržuje stálá teplota 14°C a nízká vlhkost, aby byla zajištěna co nejdelší trvanlivost starých historických dokumentů. Na celkem 3,7 kilometrech úložných prostor se nachází bohatá historická sbírka, především úředních a oficiálních dokumentů. To jest zapříčiněno polohou samotného Rakovníka. Až do roku 1588 šlo o poddanské město nedalekého hradu Křivoklát. O rozsáhlou korespondenci, související především s placením poddanských daní tak nebyla nouze již od středověku. Ale je zbytečné vás pouze zahlcovat přívalem základních dat. Důležitost archivní práce názorněji vysvětlí jednoduchý praktický příklad.

Jak jde čas

Snad každý se někdy někde zastavil, třeba před svým domem, a položil si otázku: Jak to tu mohlo vypadat před dvaceti, padesáti, sto lety? Podobná otázka nás rozhodně nenapadla, když jsme cestou z vlakového nádraží procházeli pod železničním mostem na rušné hlavní ulici. A později v archivu bychom rozhodně nepoznali, že mezi černobílými fotkami starého Rakovníka je i obrázek zvěčňující právě to samé místo v 50. letech 20. století. Řada lidí, kteří tudy denně projdou, dost možná nemá ani potuchy o tom, jak se jim notoricky známé místo může za dobu jednoho lidského života změnit k nepoznání. A právě v tom mohou být archivy zajímavé i pro laickou veřejnost. Uchovávají totiž i informace o všedním životě v dobách minulých.

Listovka zelená nebo také list

Listovka zelená nebo také Phyllium siccifolium, je zajímavý druh pakobylek, který se maskuje tím nejneobvyklejším způsobem – vypadá jako list.

KRISTÍNA ŠČERBÍKOVÁ, V.A

Listovka se vyskytuje hlavně v jižní Asii, Indonésii, Nové Guiney a v některých oblastech Austrálie. Známých jich je přibližně třicet druhů, ale všechny jsou si velice podobné. Jejich typický vzhled k nerozeznání připomíná list. Mají ploché tělo, velikosti lidské dlaně, které je celé zelené. Aby listovky co nejvíce připomínaly prostředí, kde žijí, jejich bříško je v srdcovitém tvaru a má na sobě typickou žilnatinu. Zbytek těla se taky moc neliší. Jejich tři páry nohou jsou ploché a zelené a na konci mají malé drápky. Malá zelená hlava listovky je barvou a velikostí přizpůsobená zbytku těla a její oči a tykadla jsou drobné, aby nevyčnívaly. Jak se říká ,, jsi to, co jíš “ a to platí i u listovek. Požírají hlavně listí, ze kterého postupně odkousávají malé části.

Jejich hlavními predátory jsou mravenci, kteří je postupně požírají. Délka života takové listovky je zhruba šest měsíců a samice klade vajíčka každý den. Tenhle druh hmyzu tady s námi taky už nějaký ten pátek žije. Jejich nejstarší fosílie mají 47 miliónů let a byly nalezeny v Německu. Listovka je dokonale přizpůsobena prostředí kde žije, což jsou tropické lesy a křovinaté oblasti. Najít ji ve volné přírodě, musí být jako hledat jehlu v hromadě slámy.

http://www.vivarista.sk/m/clanky/3296

HERNÍ OKÉNKO

Terezie Babická, V.A

BATTLEFIELD 2024 PORTAL

Zrovna vychází Battlefield 2024 Portal. Tento nový režim v sobě bude zahrnout dlouhou historii série a různorodé módy, kde se bude snoubit minulost s budoucností a na bojišti tak vzniknou šílené kreace a kombinace. Nový trailer to ostatně skvěle prezentuje.

HOGWARTS LEGACY

Koncem roku 2022 by mělo vyjít nové RPG Hogwarts Legacy. Při hraní zažijete míchání lektvarů, létání na koštěti i přijímací ceremoniál nových kouzelníků v Bradavicích. Budete ale také muset čelit i například mozkomorům.

zdroj: https://images.app.goo.gl/4WX49ZCPwbw9P99W9

TIPY NA ZÁŽITKY

Kultura

Forsythe/Clug/McGregor

Právě teď můžete ve Státní opeře zažít neskutečný zážitek moderního baletu. Celé představení je rozděleno do tří částí – The Second Detail od Williama Forsytha, Handman od Edwarda Cluga a EDEN|EDEN od Wayna McGregora. Každá část trvá pouhých dvacet minut, proto bych rozhodně inscenaci doporučila i těm, kteří zrovna nemají v oblibě klasický balet. Kdo ví, třeba sami sebe překvapíte tím, jak moc si zamilujete atmosféru a skoro až techno hudbu produkce.

Lístky na Forsythe/Clug/McGregor můžete zakoupit na oficiálních stránkách Státní opery -

https://www.narodni-divadlo.cz/cs/predstaveni/forsythe-or-clug-or-mcgregor--3266489?t=2021-10-30-19-00

https://media.narodni-divadlo.cz/11302/1631187365-fcg-banner2560x1440.jpg?w=1920&fit=crop&auto=compress%2Cformat

Perfektní pro deštivý den

Knihkupectví Academia

Pokud jste někdy snili o tom, že si budete vychutnávat šálek čaje a číst při něm svou oblíbenou knihu, to celé i s výhledem na Václavské náměstí, dnes je Váš šťastný den. Nejenom, že má knihkupectví dvě úžasná patra naplněná knihami, ale jeho součástí je i útulná kavárna s terasou, ze které máte opravdu luxusní výhled na asi nejvíce známé české náměstí. Dokonce zde můžete využít svou ISIC kartu a dostat slevu na nákup knih.

Všechny potřebné informace naleznete na - https://www.academia.cz/kontakt?b=1

Celodenní výlet

Hrad Zvíkov

Nádherné místo, které vypadá, jako kdyby vypadlo z knih série Narnie. Samotný hrad, vybudovaný ve 13. století, je na téměř izolovaném ostrůvku u soutoku Otavy a Vltavy. Jsem si jistá, že si tady každý najde něco – ať už to je historická prohlídka interiéru, anebo výhled na soutok dvou významných řek. Nebo se jen můžete kochat okolní přírodou, která vypadá v podzimních odstínech oranžové a červené opravdu magicky.

Další informace o hradu a jeho provozu naleznete na stránkách - https://www.hrad-zvikov.cz/cs

https://www.google.com/url?sa=i&url=http%3A%2F%2F2pos.cz%2F177340%2F8558%2Fknihkupectv%25C3%25AD-academia&psig=AOvVaw0MJSjXANYAtgPZAqYptfyD&ust=1635448383722000&source=images&cd=vfe&ved=0CAsQjRxqFwoTCPCIh5Om6_MCFQAAAAAdAAAAABAI

Ester Železná, IV.A

POHLED

Michal Králík, VII.A

ZA PLENTU

Jak jistě víte, ve dnech 8. a 9. října 2021 se uskutečnily volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (tento celý název bývá v testech na velká písmena J) a já, coby předseda volebního okrsku číslo 4 v Hostivici, jsem měl možnost si vyzkoušet, jaké to opravdu je. Jaké to je hodiny vysedávat a obsluhovat lidi při volbách, aby mohli vyjádřit svůj názor na domácí politickou situaci. Jaké to je se přebírat stovkami hlasů a poznat na vlastní kůži, co to znamená „vysoká volební účast“ v praxi.

Vzhledem k tomu, že výsledky voleb znáte pravděpodobně všichni, nebudu z tohoto článku dělat výčet dat, ale zkusím, vám čtenářům, zprostředkovat zážitek, jaké to je být předsedou volebního okrsku. Kdybyste někdo měl potřebu se vyřádit ve hledání, koho volilo vaše město, s radostí vám doporučím nejobjektivnější informační zdroj tohoto typu – volby.cz, kde je úplně vše.

Plný zážitků z přednášky od generála v záloze Andora Šándora v aule naší školy, jsem utíkal do Základní školy v Hostivici, kde probíhaly přípravy na volby. Po tom, co jsem dorazil, jsme společně s místopředsedou, dvěma členy a zapisovatelkou připravili vše, co bylo potřebné pro správný průběh voleb. Prakticky to znamená připravit hlasovací obálky, hlasovací lístky, jmenné seznamy voličů, připravit volební schránky apod.

Úderem druhé hodiny odpolední vstupovaly první davy do naší volební místnosti a prvních 90 minut na mě působilo, jako by se celá Hostivice zmobilizovala a šla využít svého ústavního práva. Přestože jsem byl jako předseda mezitím zahlcen dotazy od voličů, policie ČR nebo kontrolou z krajského úřadu, v duchu jsem plesal radostí. Jsem nesmírně rád, že náš okrsek měl volební účast kolem 76%! Všem, kteří byli volit, moc děkuji za účast a, až na drobné výjimky, za respektování pokynů komise a za celkově příjemný průběh voleb.

Po prvním dni se po desáté hodině večerní zavřely volební místnosti, my jsme zapečetili schránky, volební dokumentaci a dveře. Další den jsem dorazil zhruba 20 minut před 8:00 a vše, co jsme v pátek uklidili a zavřeli, jsme opět vyndali a otevřeli. Druhý den, jak už to tak bývá, byla účast nižší než v den první, ale přesto přišel úctyhodný počet voličů, jak jsem nastínil v předchozím odstavci.

A pak to přišlo, 14:00 – dveře se zavírají a my jdeme na to. Několikrát jsme přepočítali všechny hlasy pro strany, hnutí a koalice a hlasy preferenční. Neplatných hlasů bylo v řádech jednotek, za což jsem rád. Po zhruba pěti a půl hodinách jsme výsledky donesli na úřad, kde jsme dostali potvrzení, že je všechno v pořádku a já jsem, zcela vyčerpán, utíkal domů zjistit, kdo vlastně ty volby vyhrál.

https://www.cesbrod.cz/item/volby-do-poslanecke-snemovny-parlamentu-ceske-republiky-ve-dnech-8-a-9-rijna-2021

Šéfredaktor
Michal Králík (VII.A)

Editoři
Dominik Černoch (VII.A)
Terezie Babická (V.A)

Konzultace
Jana Reichelová
Eva Srbová

Redaktoři

Denisa Černochová (VII.A)

Kateřina Dlasková (II.A)

Petr Kloc (VI.A)

Eliška Košanová (V.A)

Anna McMenamin (I.A)

Kristína Ščerbíková (V.A)

Ester Železná (IV.A)

Václav Novák (VII.A)

GYMNÁZIUM
HOSTIVICE

GHáčko

2021